

Yêu thương

TA ban cho các người một **ĐIỀU RĂN MỚI**,
nghĩa là các người **PHẢI YÊU NHAU**;
như **TA ĐÃ YÊU CÁC NGƯỜI** thế nào,
thì các người cũng **HÃY YÊU NHAU** thế ấy.

Giăng 13:34

Trong số này:

Trang

Bài viết – Suy Gẫm:

Khởi Đầu Mới	3
Yêu Thương Hai Đối Tượng	5
Được Yêu...Nên Hãy Mến Yêu	8
Thơ : Tình Cha Thiên Thượng	10
Hãy Lợi Dụng Thì Giờ	11
Lời Nguyện Đầu Năm 2016	16
Đại Bàng Gãy Cánh	18
Tôi Sẽ Không Căm Ghét Các Bạn	30
Có Cây Tình Yêu Gọi Là Hy Sinh	32

Sinh Hoạt Hội Thánh:

Hình ảnh – <i>Minh Hải, Thạch Diệp</i>	24
Ảnh Bìa – <i>Kim Nguyệt</i>	
Vườn Thiếu Nhi	46
Đó Kinh Thánh	47
Tin Tức - Thông Báo	49

Ứng hộ báo Sức Mới xin gửi vào

- Số tài khoản (compte Postal): 17-391352-2 Võ Ngọc Thủy Thương
- Và ghi rõ : BÁO SỨC MỚI.

Xin chân thành cảm ơn quý vị đã quan tâm và góp phần trong công việc Chúa với chúng tôi!

Ban Biên Tập : Hình Như Bích Hạnh, Võ Ngọc Thủy Thương, Lê Kim Nguyệt

Cố vấn: MS. quản nhiệm Ngô Bá Tạo.

Chúng ta đã bước sang năm 2016 yên lành, vui vẻ, có khi nào bạn thắc mắc vì sao thế giới lại sử dụng con số 2016 làm niên lịch ?

Năm 2016 có nghĩa là hiện nay chúng ta đang sống sau ngày Đức Chúa Trời Ngồi Hai vào thế gian cách đây 2016 năm .

Thời điểm Chúa Ngồi Hai bước vào thế gian này rất quan trọng đến nỗi người ta đã phải dựa vào đó để chia làm hai phần, trước và sau Công Nguyên (BC & AD) và ngay thời điểm Chúa Giê-xu giáng sinh vào đời, Ngài đã hình thành một khởi đầu mới, chính Ngài đem lại sự mới mẻ cho dòng lịch sử thế giới, bằng tin mừng về sự giải phóng mọi người ra khỏi quyền lực tội lỗi, đồng thời Ngài cũng giúp cho con người hưởng được sự hòa giải với Đấng Tạo Hóa Chí Cao.

Nguyên do là từ thời nguyên thủy, Đấng Tạo Hóa đã dựng nên mọi vật và con người trong tình trạng toàn vẹn, không hề có tội lỗi... và lúc ấy Ngài cũng thiết lập một mối giao hảo với con người thật tốt đẹp.

Nhưng A-đam đã phá vỡ mối tương giao ấy khi ông chống lại Đấng Tạo Hóa, ăn trái cấm khiến cho cả dòng dõi con người phải bị lệ thuộc dưới quyền

lực tội lỗi, sống cô lập với Đấng Tạo Hóa và hậu quả là mọi người luôn gặp thất bại và bế tắc trong cuộc sống.

Vì thế khi Chúa Giê-xu vào đời, Ngài đã giúp mọi người có lại được một sự khởi đầu mới, chính Ngài xử lý vấn nạn tội lỗi trong lòng con người, rồi phục hồi lại mối tương giao giữa Đấng Tạo Hóa với người nào bằng lòng tiếp nhận Ngài.

Bạn hãy nhìn lại cuộc đời mình, phải chăng chính những sự sai sót, và làm lỗi mà bạn đã chuốc lấy nhiều hậu quả tồi tệ? Từ đó bạn đã gánh chịu rất nhiều thất bại trên mọi lãnh vực từ tình cảm, cho đến phương diện học vấn, lẫn tài chánh trong cuộc sống mình?

Ngay thời điểm bước vào năm mới này! Phải chăng bạn đang ao ước làm sao đó để mình làm lại cuộc đời? Hay bạn đang mong có cách nào để mình có thể có được một sự khởi đầu mới?

Vâng ! Nếu bạn muốn như vậy, xin bạn hãy kết hợp với Chúa Giê-xu để bạn có thể làm lại cuộc đời.

Bởi vì khi vào thế giới này, Chúa Giê-xu đã kích hoạt lại một sự khởi đầu mới cho cả lịch sử nhân loại và Ngài đã thành công.

Cho nên năm nay, bạn hãy bắt đầu một khởi đầu mới với Chúa Giê-xu, vì Ngài sẽ giúp xử lý các lỗi lầm trong lòng bạn, khiến tâm hồn bạn được trong sáng, ngoài ra bạn còn được phép lập lại mối giao hảo với Đấng Tạo Hóa và nhận được sự hướng dẫn của Ngài để sống một cuộc sống mới trở nên hữu hiệu và trọn vẹn.

Một số người đã cố gắng tự làm lại cuộc đời, nhưng họ vẫn không thể tốt hơn, vì họ vẫn ở dưới sự ràng buộc của quyền lực tội lỗi, và không phối hợp với Chúa Giê-xu, cho nên họ vẫn chưa thể đạt đến sự thành tựu được.

Năm 2016 này ! Mong bạn hãy bắt đầu một sự khởi đầu mới bằng việc hợp tác cùng với Chúa Giê-xu để bạn sớm đạt được nhiều kết quả tươi sáng, trong mọi lãnh vực của cuộc đời mình.

Toan Kieu

Yêu Thương Hai Đối Tượng

YÊU CHÚA - YÊU NGƯỜI

“Ngươi phải hết lòng, hết linh hồn, hết sức, hết trí

mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời ngươi;

và yêu người lân cận như mình”

Lu-ca 10:27

Quan sát kỹ cây thập tự. Hai thanh gỗ ghép chéo lại là thành cây thập tự. Thanh gỗ thẳng đứng tượng trưng cho mối tương quan giữa chúng ta với Đức Chúa Trời. Thanh gỗ nằm ngang tượng trưng cho mối tương quan giữa chúng ta với người khác. Chú ý là hai thanh gỗ liên kết với nhau.

Nếu mối liên hệ của chúng ta với Đức Chúa Trời đạt đến mức tốt thì chúng ta cũng liên hệ với người khác cách phải lẽ, đúng đắn. Nếu chúng ta liên hệ với người khác không tốt đẹp thì đó là dấu hiệu cho thấy có trục trặc trong mối liên hệ giữa chúng ta với Đức Chúa Trời.

1. Cơ Đốc giáo là tôn giáo duy nhất đặt nặng tình yêu thương.

2. Không có tình yêu thương đời sống trở nên vô nghĩa. Không có tình yêu thương hôn nhân chỉ là một hợp đồng. Không có tình yêu thương mái ấm gia đình chẳng qua chỉ là một ngôi nhà. Không có tình yêu thương cha mẹ chỉ

là người bảo trợ chăm sóc trẻ em.

3. Thế giới cần tình yêu thương hơn nữa, nhưng tìm đâu cho được nhiều tình yêu thương? Tìm nơi Đức Chúa Trời. Chúng ta yêu thương vì Đức Chúa Trời đã yêu thương chúng ta trước (1Giăng 4:19). Chúa Giê-xu đã chết trên thập tự giá vì chúng ta để chứng minh một lần nữa rằng Đức Chúa Trời yêu thương chúng ta (Giăng 3:16). Sau khi nhận lãnh tình yêu thương của Đức Chúa Trời chúng ta mới có thể yêu thương Đức Chúa Trời và yêu thương người khác như chính mình.

4. Có người lẫn lộn tình yêu thương với nhục dục. Chúng ta kính yêu Đức Chúa Trời bằng một tình yêu hoàn toàn trong sạch, thánh khiết, không dính dáng gì tới nhục dục cả.

5. Khái niệm về tình yêu thương này cần được xây dựng từ Kinh Thánh, theo Kinh Thánh chứ không theo thế gian. Trong thế gian này, yêu thương chỉ là một loại cảm xúc, cảm xúc này khiến chúng ta cảm thấy phơi phới, dễ chịu. Còn theo Kinh Thánh, khi chúng ta yêu thương một người bằng tình yêu thương trong sạch thánh khiết đúng nghĩa thì đôi khi chúng ta có thể cảm thấy phơi phới dễ chịu thật, nhưng đôi khi thì không cảm thấy gì cả. Vai trò của cảm xúc không quan trọng ở đây.

6. Theo Kinh Thánh, luôn luôn có hy sinh cho đối tượng được yêu thương. Không phải chúng ta hy sinh điều mình muốn hy sinh nhưng

hy sinh điều đối tượng đang cần. Chúng ta phải hy sinh điều Đức Chúa Trời muốn chúng ta hy sinh và điều người lân cận chúng ta đang cần.

7. Chúng ta được lệnh là phải yêu thương Đức Chúa Trời. Đây là mạng lệnh chứ không phải một đề nghị.

8. Chúng ta được lệnh phải yêu thương Đức Chúa Trời như thế nào? - Trọn lòng, linh hồn, sức lực và tâm trí. Không phải chúng ta chỉ yêu thương Đức Chúa Trời bằng tấm lòng của mình mà thôi; hoặc bằng tâm trí mà thôi. Chúng ta phải hết lòng yêu thương Ngài trong bốn phương diện: tấm lòng, linh hồn, sức lực và tâm trí. Như vậy nghĩa là yêu thương Ngài với tất cả con người của chúng ta trong mọi bình diện: cảm xúc, thuộc linh, thể xác, tâm trí.

9. Chúng ta không được phép yêu thương Đức Chúa Trời nửa vời, lưng chừng như thể chỉ phân nửa tấm lòng của chúng ta yêu thương Ngài, chỉ phân nửa sức lực chúng ta yêu thương Ngài...

Chúng ta phải trọn lòng yêu thương Ngài, trọn linh hồn, tận lực, hết sức, trọn tâm trí yêu thương Ngài. Như vậy tức là chúng ta yêu thương Ngài mà không vương vấn chút nghi ngờ nào, không sót lại chút e dè nào, không san sót lòng trung thành cho ai cả và không hòa hoãn một chút nào cả.

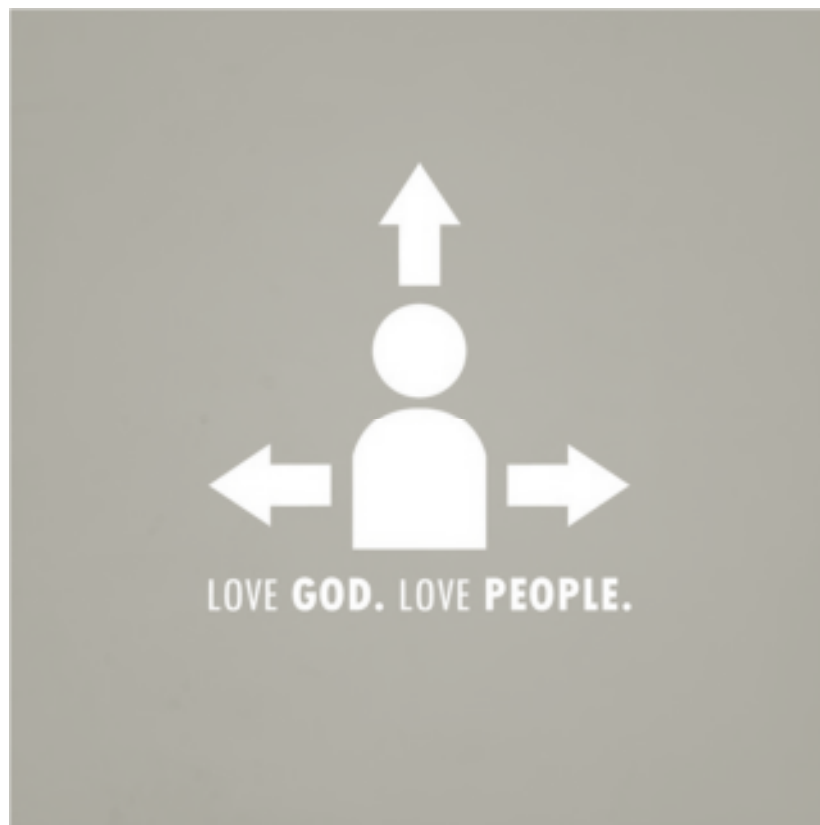
10. Chúng ta cũng được lệnh phải yêu thương người lân cận của mình. Đây cũng không phải là một đề nghị mà là một mạng lệnh. Một mạng lệnh chứ không phải một lời khuyên giục.

11. Kinh Thánh cũng dạy chúng ta yêu thương người lân cận như thế nào. Phải yêu thương họ như chúng ta yêu thương chính mình. Yêu thương người khác như yêu thương chính mình thì cũng tương tự như làm theo một luật vàng: “Làm cho

người khác điều mình muốn người ta làm cho mình” (Ma-thi-ơ 7:12).

12. Ấn dụ người Sa-ma-ri nhân từ (Lu-ca 10:29-37) cho chúng ta một thí dụ điển hình về người lân cận của chúng ta.

Nguồn nhulieuthanhkinh.com

Được Yêu ... Nên Hãy Mến Yêu

Cuộc đời của một người có tấm lòng rất cứng cỏi và tàn nhẫn, đó là ông Phao-lô trước khi tin Chúa Giê-xu, thời gian ấy nhờ mối quan hệ thân quen với nhà cầm quyền và các lãnh đạo tôn giáo, Phao-lô đi khắp nơi truy lùng để bắt giam hoặc tử hình rất nhiều Cơ đốc nhân.

Khi đang đi đến thành Đa-mách ông đã gặp Chúa Giê-xu và tình yêu của Ngài đã đụng chạm vào lòng ông, sau biến cố đó Phao-lô đã từ bỏ lối sống ích kỷ, quay sang một nếp sống mới bằng cách tỏ bày tình yêu thương của Chúa cho nhiều người.

Trong bức thư thứ hai gửi cho Hội thánh Cô-rinh-tô đoạn 5 câu 14 ông viết : “VÌ TÌNH YÊU THƯƠNG CỦA Đấng CHRIST CẢM ĐỘNG LÒNG TÔI...”

Hầu như suốt quãng đời còn lại, do sự thôi thúc bởi tình yêu của Chúa mà Phao-lô đã dành tất cả thời gian và sức lực để bày tỏ tình yêu thương cho mọi người, ngay khi ông được tự do hoặc lúc bị giam cầm trong ngục tù, cả vào những thời điểm hanh thông hay khi ông bị đau ốm hoặc chịu các áp lực khác, ông đều tranh thủ mọi dịp tiện để thể hiện lòng yêu thương mà ông đã nhận được từ nơi Chúa.

Bạn mến!

Cuộc đời chúng ta đã được Chúa Giê-xu yêu thương rất nhiều, từ khi chúng ta chưa biết Ngài, thì Chúa đã dành tình yêu sâu đậm mà cứu vớt chúng ta, đem ta ra khỏi cuộc đời tăm tối và ban cho chúng ta sự sống thiêng liêng...

Vì vậy chúng ta hãy bắt chước Ngài, để rồi yêu mến những người chung quanh qua lời nói lịch sự hay các hành động tử tế của mình.

Có biết bao người lân cận đang cô đơn và lạc lối trong cuộc đời, nếu chúng ta biết theo gương Chúa mến yêu họ, chia sẻ Phúc âm để họ cũng nhận được sự sống đời đời.

Và nếu chúng ta không ích kỷ, không giữ ân sủng của Chúa cho riêng mình, thì sẽ có rất nhiều người được hạnh phúc và cuộc đời của họ trở nên có ý nghĩa.

Chúng ta đã được Chúa yêu, vì vậy mong bạn hiểu được tình yêu sâu đậm của Chúa, và rồi khi tình yêu của Chúa cảm thúc lòng bạn, thì bạn hãy mạnh dạn bày tỏ sự mến yêu của mình đối với người khác.

Chúc bạn một năm mới luôn có tràn đầy lòng yêu mến dành cho mọi người.

Toan Kieu

Tình Cha Thiên Thượng

Ân điển Chúa cao vời
Tình Cha là vô đối
Đời con xưa tăm tối
Ngày nay Cha sáng soi.

Đi con giữa dòng đời
Chở che con từng phút
Làm sao con đếm được
Ân điển Cha cao vời

Nhắc lòng con Cha ơi
Đừng để con quên lãng
Công Cha hơn trời biển
Tình Cha vượt núi cao

Giữa cuộc sống lao xao
Lòng người đầy man trá
Đừng để con gục ngã
Giữ gìn con Cha ơi!

Biển rộng sóng cuồng sôi
Đời con: thuyền nan bé
Chống chèo nhờ tay Chúa
Giúp con luôn an bình

Sâu nặng bấy nghĩa tình
Cha dìu con từng bước
Vượt qua bao ghềnh thác
Làm tôi trung đơn hèn.

Tình yêu thương vô biên
Là tình yêu Thiên Chúa

Hãy Lợi Dụng Thời Giờ

Vì Những Ngày Là Xấu

Hôm nay, tôi xin được chia sẻ những điều mà Chúa đã cho tôi học được qua câu gốc này. Từ “hãy” mở đầu cho câu kinh thánh, tôi hiểu đó không phải là một mệnh lệnh khô khan, nhưng nó mang tính cách vừa nghiêm nghị, vừa nhủ khuyên ân cần. Sứ đồ Phao-lô đã khuyên bảo con dân Chúa vào thời của ông cũng như cho chúng ta ngày nay hãy lợi dụng điều gì? Và vì sao?

Chữ “lợi dụng” trong câu nói này cũng có nghĩa là “tận dụng”. Lợi dụng hay tận dụng theo cách hiểu của tôi là hết sức tập trung đầu tư tâm trí cùng khả năng của mình vào một sự việc nào đó để nhằm mang lợi ích về cho cá nhân hay cho một tập thể. Lợi ích ấy mang tính tiêu cực hay tích cực còn tùy thuộc vào động cơ, mục đích của việc tận dụng, lợi dụng.

Mỗi chúng ta là tạo vật của Đức Chúa Trời, chính vì Ngài đã tạo

dựng ra chúng ta, nên cũng ban cho chúng ta mọi điều trên đất này để chúng ta sinh tồn và phát triển.

Thật vậy, sự sống còn của mỗi chúng ta đều phải lệ thuộc vào Chúa, bởi Ngài là nguồn của sự sống. “Muôn vật bởi Ngài làm nên, chẳng vật chi đã làm nên mà không bởi Ngài. Trong Ngài có sự sống, sự sống là sự sáng của loài người” (Giăng 1:3-4).

Nếu sống với tâm lòng biết ơn Chúa, chúng ta sẽ nhìn thấy được sự ban cho của Ngài thật không kể xiết. Ngài ban cho chúng ta sự sống-là linh hồn, để luôn biết hướng về cội nguồn – Đấng tạo dựng nên loài người, Ngài ban cho chúng ta không khí để thở, ban thức ăn, nước uống để nuôi dưỡng cơ thể, ban ánh sáng, ánh nắng để chúng ta được vui tươi, khỏe mạnh, ban trí khôn trí hiểu để khi nhìn thấy vũ trụ bao la xinh đẹp này, chúng ta biết có một Đấng đã

tạo nên nó, và thời gian cũng là do Ngài ban cho chúng ta. Thời gian - hiểu theo cách khác, nó còn là tuổi thọ của đời người, là cơ hội, là dịp tiện.

Thật vậy, ai trong chúng ta còn sống động trên đất này đều được Chúa ban cho mỗi ngày 24 giờ, không hơn không kém. Có một điều nghịch lý là xã hội càng văn minh, hiện đại, tiện nghi bao nhiêu thì con người cũng lại càng bận rộn bấy nhiêu. Người ta gặp gỡ nhau, chào nhau đôi điều là sau đó nghe than thở với nhau một câu thật quen thuộc: “Dạo này bận quá, không có thời gian!”

Chúng ta không phủ nhận khi nghe ai đó nói “thì giờ quý hơn vàng bạc!”. Cũng có người ví sánh thời gian như một tài khoản. Nếu nhân 24 (giờ/ngày) cho 60 (giây/phút) thì ta có được số tài khoản trong ngân hàng thời gian cho mỗi người và cho mỗi ngày là 1'440. Nếu số tài khoản này chúng ta không sử dụng, thì hết ngày tự nó sẽ bị xóa sạch, và mỗi ngày cứ đều đặn như thế. Nếu ai đó là người khôn ngoan, họ sẽ tận dụng tối đa cho hết số tài khoản này trong ngày để đầu tư và làm lợi ra thêm cho nhiều việc khác. Còn người kém khôn ngoan thì sẽ để số tài khoản

này trôi qua và nhìn nó bị xóa đến cuối ngày.

Thật vậy, thời gian là một tài sản phi vật chất, chúng ta không thể sờ chạm hay nhìn thấy được, tuy nhiên nó lại có giá trị vô cùng quý báu. Tài sản này có điểm đặc biệt là không ở yên một chỗ, nhưng luôn vận chuyển theo hướng tới và không bao giờ trở lùi, vì vậy chúng ta có thể chờ đợi thời gian đến, nhưng thời gian thì ngược lại không bao giờ chờ đợi chúng ta, có đôi khi chúng ta phải gắng hết sức mình, may ra mới có thể đuổi theo kịp. Chúng ta cũng sẽ chẳng bao giờ giữ được hay chụp bắt thời gian lại trong tay, một khi nó đã vụt qua! Chính ở sự quý báu và đặc biệt này mà sứ đồ Phao-lô khuyên con cái Chúa phải lợi dụng, tận dụng nó.

Để có được hiệu quả tối ưu, tốt lành trong Thánh ý Chúa khi tận dụng thời gian, chúng ta cần có sự khôn ngoan, thông sáng nơi Đức Chúa Trời. Vậy, hãy kính sợ Chúa để đón nhận sự khôn ngoan của Ngài như trong sách Châm Ngôn 9: 10,11 khuyên dạy: “Kính sợ Đức Giê-hô-va, ấy là khởi đầu sự khôn ngoan; Sự nhìn biết Đấng Thánh, đó là sự thông sáng. Vì nhờ ta các ngày

con sẽ được thêm nhiều lên, và các năm tuổi con sẽ đặng gia tăng”.

Thông thường, chúng ta hay lập ra cho mình bảng thời gian biểu cho một ngày, một tuần, hay xa hơn là cho một tháng hay một năm để mong đi đúng mục tiêu, kế hoạch mà mình đã đề ra. Vậy, trong bảng thời gian biểu ấy, ngoài thời giờ dành cho công việc, học hành, chăm lo gia đình, bản thân, ăn uống, vui chơi, các cuộc hẹn, thư giãn, ngủ nghỉ... thì mục học và suy gẫm lời Chúa, tĩnh nguyện-thưa chuyện với Cha Từ Ái không thể thiếu được trong đời sống của cơ đốc nhân! Nếu trong bảng thời gian biểu của chúng ta đã có mục này rồi thì chúng ta cảm ơn Chúa và xin Ngài ban sức để chúng ta tiếp tục duy trì, ví bằng chưa có thì chúng ta phải lập tức bổ sung mục này thêm vào.

Như đã nói, thời gian còn là tuổi thọ của đời người, mà tuổi thọ thì không ai biết chắc mình sẽ được

bao nhiêu, có thể dài nhưng cũng có thể ngắn và thậm chí rất ngắn, nên chúng ta hãy: “Cầu xin Chúa dạy cho chúng tôi biết đếm các ngày chúng tôi, hầu cho chúng tôi được lòng khôn ngoan” (Thi-Thiên 90:12) để sử dụng thời gian Chúa ban cho không phí phạm vô ích. Biết đếm các ngày của mình tức là nhận thức cuộc đời mình thật ngắn ngủi, chỉ có giới hạn đến một lúc nào thôi!

Một trong nhiều ý nghĩa khi Chúa ban cho chúng ta sự sống đó là nhìn biết Ngài và tôn thờ Ngài. Vậy chúng ta cũng khá mạnh dạn thưa với Chúa như Đa-vít đã từng thưa: “Hễ tôi còn sống bao lâu, tôi sẽ hát xướng cho Đức Giê-hô-va bấy lâu; Hễ tôi còn chùng nào, tôi sẽ hát ngợi khen Ngài chùng nấy”. (Thi-Thiên 104:33)

Vì thời gian cũng còn là cơ hội, dịp tiện nên chúng ta cũng hãy cầu xin Chúa cho mình có được sự khôn ngoan, nhạy bén, để luôn biết nắm bắt được những cơ hội, dịp tiện Chúa cho phép xảy ra trong đời sống, để nhằm phục vụ công việc Chúa và tha nhân. Bởi nếu trì hoãn hoặc bỏ qua, chúng ta sẽ khó có lại được. Trong Ga-la-ti 6:10 có dạy: “Vậy đương lúc có dịp tiện, hãy làm

điều thiện cho mọi người, nhất là cho anh em chúng ta trong đức tin”.

Trong sách Ca thương 3:23 có chép “Mỗi buổi sáng thì lại mới luôn, sự thành tín Ngài là lớn lắm”, trong khi đó sứ đồ Phao lô lại nói: “...Vì những ngày là xấu”. Vậy, tôi phải hiểu về sau câu Kinh Thánh này của Phao-lô như thế nào đây?

Trong thư gửi cho các tín hữu ở Hội Thánh Ê-phê-sô, sứ đồ Phao lô khuyên: “Hãy lợi dụng thì giờ, vì những ngày là xấu” nghĩa là: “Hãy nắm lấy mọi dịp tiện để làm việc lành, vì thời kỳ khó khăn”.

Sứ đồ Phao Lô cũng viết thư cho Ti-mô-thê : “Hãy biết rằng trong ngày sau-rốt, sẽ có những thời kỳ khó khăn. Vì người ta đều tư kỷ, tham tiền, khoe khoang, xác xược, hay nói xấu, nghịch cha mẹ, bội bạc, không tin kính, vô tình (không tình yêu thương), khó hòa thuận, hay phao vu, không tiết độ, dữ tợn, thù người lành, lường thầy phản bạn, hay nóng giận, lên mình kiêu ngạo, ưa thích sự vui chơi hơn là yêu mến Đức Chúa Trời”(2 Ti-mô-thê 3:1-4).

Sứ đồ Phao lô cũng khuyên các tín hữu Hội Thánh Phi-líp, sống “giữa dòng dõi hung ác ngang nghịch” trong những ngày khó khăn

đó, hãy khôn ngoan, “được nên con cái của Đức Chúa Trời, không vít, không tì, không chỗ trách được, lại giữa dòng dõi đó, giữ lấy đạo sự sống, chiếu sáng như đuốc trong thế gian” (Phi-líp 2: 15).

Và sứ đồ Phao-lô cũng khuyên các tín hữu Hội Thánh Cô-lô-se: “Hãy lấy sự khôn ngoan ăn ở với những người ngoại, và lợi dụng thì giờ” (Cô-lô-se 4:5), nhất là trong những ngày khó khăn.

Phải chăng sứ đồ Phao-lô còn muốn nhắc nhở, phận chúng ta là cát bụi do Chúa nắn nên, cứng rắn nhưng cũng rất mong manh dễ vỡ, xinh tươi nhưng cũng chóng tàn như hoa cỏ, tưởng dài nhưng cũng rất ngắn ngủi như hơi nước thoáng qua...và điều chắc chắn sẽ có một ngày linh hồn chúng ta trình diện trước mặt Chúa, là ngày nào thì chúng ta hoàn toàn không biết, vì Chúa Giê-xu đã phán: “Vậy, hãy tỉnh thức, vì các ngươi không biết ngày, cũng không biết giờ” (Ma-thi-ơ 25: 13). Xin Chúa Thánh Linh luôn dẫn dắt chúng ta, biết tỉnh thức và tận dụng cơ hội, bày tỏ lòng trái Thánh Linh qua nếp sống mỗi ngày: “...ấy là lòng yêu thương, sự vui mừng, bình an, nhịn nhục, nhân từ, hiền lành, trung tín, mềm mại, tiết

độ...” (Ga-la-ti 5:22). Bởi biết đâu được “Vì số ít năm còn phải đến, rồi tôi sẽ đi con đường mà tôi chẳng hề trở lại” như trong sách Gióp 16: 22 đã nói. Cầu xin Chúa xót thương, ban sức Thiên của Ngài để giúp chúng ta làm được điều Đức Thánh Linh mong muốn.

Hiện tại, tôi và các bạn đang sử dụng thời gian Chúa ban cho như thế nào? Có đẹp lòng Chúa chưa? Có chỗ nào cần phải chỉnh sửa lại trong cách sử dụng thời gian biểu của mình không? Nguyện xin ân điển, bởi tình yêu của Chúa, soi dẫn giúp đỡ cho chính mình tôi cũng

như các bạn biết cách sử dụng thời gian Chúa ban cho trong Thánh ý tốt đẹp của Ngài và nhất là đừng vì sự bộn bề của cuộc sống đời tạm này mà chúng ta quên, không dành thời gian cho điều tối ưu trong cuộc đời mình, đó là luôn ở trong mối tương giao với Chúa, vì lời Chúa Giê-Xu đã bảo cho chúng ta: “Hãy cứ ở trong ta thì ta sẽ ở trong các ngươi. Như nhánh nho, nếu không dính vào gốc nho, thì không tự mình kết quả được, cũng một lẽ ấy, nếu các ngươi chẳng cứ ở trong ta, thì cũng không kết quả được” (Giăng 15:4). Amen!

Diệu Anh

Lời Nguyên Đầu Năm 2016

- ❖ Ngợi khen chúc tán Chúa là Đức Chúa Trời của vũ trụ Đấng dựng nên muôn loài vạn vật và chúng con. Ngài luôn quan tâm đến chúng con và muốn chúng con chỉ thờ phượng chính mình Ngài. Cảm ơn tình yêu AGAPE đời đời của Chúa dành cho chúng con.
- ❖ Con cầu xin Chúa tha thứ lỗi lầm của chúng con, những điều chúng con làm buồn lòng Chúa. Xin Ngài tha thứ và chữa lành bệnh tật trong tâm trí, tâm lòng và thân thể chúng con. Xin hãy phục hồi lại cho chúng con.
- ❖ Cầu xin Chúa ban phước cho chúng con trong đời thuộc linh, mỗi ngày yêu Chúa nhiều hơn.
- ❖ Cầu xin Chúa cho anh chị em chúng con biết yêu thương và hiệp một với nhau trong Danh của Ngài để cùng bắt tay nhau ra đi công trường Chúa đang cần, đồng lúa đã chín vàng, Chúa đang cần những người có lòng đi ra gieo giống tình thương của Ngài.
- ❖ Cầu xin Chúa ban sức khoẻ cho chúng con trong năm mới, để chúng con ra đi hầu việc Ngài.
- ❖ Cầu xin Chúa ban Năng Lực, ban Uy Quyền, ban Thẩm Quyền của Ngài trên chúng con để chúng con đi ra trong Quyền Năng Đức Thánh Linh, mở trời gông xiềng của thế lực mờ tối, giải cứu nhiều người trở về đầu phục Chúa.
- ❖ Cầu xin Chúa làm cho dân tộc của chúng con biết kính sợ Chúa, quay trở về thờ phượng một Đức Chúa Trời Ba ngôi. Hết lòng, hết ý kính mến Chúa và phục sự Ngài.
- ❖ Cầu xin Chúa ban phước trên các bậc cầm quyền của đất nước chúng con, để họ có lòng hướng về Chúa và tìm kiếm Ngài, để dân tộc chúng con được tự do trong sự thờ phượng Chúa.

- ❖ Cầu xin Chúa phục hưng đất nước Việt Nam của chúng con. Xin Chúa cứu hết thầy người dân Việt Nam của chúng con thoát khỏi tội lỗi, tha thứ tội lỗi của chúng con.

- ❖ Cầu xin Chúa ban phước trên mùa màng của dân tộc chúng con gieo trồng, Ngài sẽ ban mưa mùa Thu và mưa mùa Xuân xuống thuận thì để chúng con thu hoạch đạt kết quả.
- ❖ Cầu xin Chúa ban phước trên công việc tay làm của anh em con, để tất cả mọi người có công ăn việc làm ổn định.
- ❖ Cầu xin Chúa bảo vệ chúng con trong sự an ninh của Ngài, trong khi thế giới xảy ra bao điều bất an.

Con tôn cao Ngài, con ca ngợi Ngài, xin Danh Chúa được tôn cao trong dân tộc chúng con. AMEN.

Rebeca Ân Nguyễn
1/1/2016

Đại Bàng Gãy Cánh

Trại cải tạo Tổng Lê Chân những năm 1990.

Mặt trời vừa sụp xuống. Màn đêm giăng bủa khắp hết vùng đồi núi. Những ánh đèn dầu hỏa leo lét cũng vừa được thắp lên trong lán trại tù.

Tư Búa lấy ra một gói quà lớn và bắt đầu phân phát “chiến lợi phẩm”:

- Cái này của ai? - Gã đại bàng của trại giam cao giọng và chỉ vào một lon sữa ri-gô đựng đầy thịt heo muối.

Các trại viên đồng thanh đáp:

- Của đại ca.

Đại bàng Tư Búa lấy ra gói quà thứ hai, đó là một hộp kem đánh răng Colgate kèm luôn cái bàn chải mới:

- Cái này của ai?
- Dạ, của đại ca.
- Còn cái này của ai? (Tư Búa chỉ tay vào một ký đường trắng Biên Hòa)
- Của đại ca tất cả mà.

Tất cả những gì quý giá là của đại bàng, mặc dù gói quà ấy là của vợ

truyền đạo Nguyễn Mô gửi vào. Còn những thứ rẻ tiền như: dầu cù là, thuốc Paracetamol...Đại bàng cho phép các đàn em chia xẻ với nhau. Vậy là hộp quà thăm tù được điều phối bởi bàn tay của một đại ca. Những gì Nguyễn Mô nhận được chỉ là một ve dầu gió, hai gói mì tôm và một số thuốc viên Vitamin.

Đêm ở Tổng Lê Chân vào mùa mưa thật hiu hắt. Tiếng côn trùng rì rả vang vọng khắp nơi tạo nên một giai điệu não lòng. Vùng đất này gần biên giới Việt Nam – Cam-pu-chia, nó cũng là ranh giới giữa Tây Ninh và Bình Long. Từ một căn cứ quân sự của lực lượng đặc nhiệm Mỹ trong những năm 1960, sau năm 1975 trở thành một trại giam cải tạo.

Nguyễn Mô và các bạn đồng công khác – những mục sư truyền đạo âm thầm cầu nguyện, giữ sự thông công, bẻ bánh và rao giảng Phúc Âm cho mọi người ở đây. Họ là những chiến sĩ thập tự thời hiện đại được Chúa sử dụng một cách

thầm lặng trong trại giam để làm chứng nhân cho Chúa Jesus Christ.

Năm Mã Tấu là một tay anh chị ở bến xe miền Đông với những tiền án về hình sự cũng được học tập cải tạo ở đây. Trong lòng Nguyễn Mô có một gánh nặng cầu nguyện để chuẩn bị làm chứng về Phúc Âm cho con người này: “Lạy Chúa Jesus, con tin rằng sự cứu chuộc của Ngài có thể cảm hóa và biến đổi Năm Mã Tấu. Xin Chúa cứu con người cứng cõi này”.

Là đại ca kiểm soát một khu vực trải dài từ bến xe Miền Đông đến Ngã tư Hàng Xanh, Năm Mã Tấu đã từng vang bóng một thời oanh liệt. Nhưng giờ đây con người này bị trói chân tay ở trại cải tạo, anh ta được xếp hạng sau Tư Búa – cũng là một tay anh chị khác với đẳng cấp cao hơn. Sau nhiều tuần lễ cầu nguyện, Nguyễn Mô có dịp nói chuyện với Năm Mã Tấu:

- Anh Năm à, anh có biết là Chúa Jesus rất yêu thương anh hay không?
- Thôi câm đi cho tao nhờ, nếu Chúa mà yêu thương thì tao đâu có ra nông nổi này.
- Vì Chúa yêu anh nên Ngài đã đến trong thế giới này để tìm và cứu anh đó.
- Tao không tin.

Nguyễn Mô không đầu hàng, nhà truyền đạo ba mươi sáu tuổi này tiếp

tục cầu nguyện cho linh hồn của Năm Mã Tấu. Thật không dễ dàng gì để rao giảng Phúc Âm trong môi trường này.

Sáu tháng sau đó...

Năm Mã Tấu lên cơn sốt sau một ngày lao động cực nhọc. Y sĩ của trại giam cho anh ta uống thuốc hạ sốt, nhưng cơn sốt không hề thuyên giảm chút nào. Nguyễn Mô tận tình chăm sóc Năm Mã Tấu. Năm rên hừ hự, cất giọng thách thức:

- Nếu Chúa của mày quyền năng thì mày hãy cầu nguyện cho tao dứt cơn sốt.

Nguyễn Mô chỉ chờ có thể, nhà truyền đạo này đặt tay lên đầu Năm Mã Tấu, đơn sơ cầu nguyện:

« Lạy Chúa Jêsus, Ngài đã phán những ai tin Ngài đặt tay trên người bệnh, người đó được lành. Vâng lời Ngài con đặt tay trên anh Năm, xin Chúa bày tỏ quyền năng chữa lành của Ngài cho anh bạn này. »

Khi Nguyễn Mô rút tay xuống, cơn sốt của Năm Mã Tấu cũng bị đẩy lùi. Thật lạ lùng! Năm Mã Tấu bị khuất phục bởi quyền năng siêu nhiên của Chúa và con người hung hãn này bỗng dung trở nên mềm mại như một tàu lá chuối. Anh ta ngồi dậy tỉnh táo nhìn Nguyễn Mô:

- “Lạ thật, khi anh đặt tay trên đầu tôi thì có một luồng hơi ấm từ đầu

chạy thẳng xuống chân làm tôi thấy khoan khoái lạ thường”.

Năm Mã Tấu thay đổi cách xưng hô với Nguyễn Mô và ngay sau đó anh ta cầu nguyện tiếp nhận Chúa Jêsus làm Cứu Chúa.

Từ một đại ca tung hoành ngang dọc, vào tù ra tội, giờ đây Năm Mã Tấu thay đổi hẳn. Có một điều gì đó rất lạ lùng xảy ra trong tâm hồn của Năm. Những ý nghĩ và cảm giác của anh ta về cuộc đời bỗng dưng quay một góc một trăm tám mươi độ. Năm Mã Tấu không lý giải được một cuộc “cách mạng nhưng” bên trong nội tâm của mình. Nhưng anh ta biết rõ một điều: Chính Chúa Jêsus đã thay đổi cuộc đời anh.

Nguyễn Mô và các bạn đồng công trong tù bắt đầu mục vụ dạy Lời Chúa cho Năm Mã Tấu. Không có Kinh Thánh trong trại giam, nhưng Lời Chúa thì không thiếu ở Tổng Lê Chân. Nguyễn Mô vốn là một chuyên gia về Kinh Thánh. Khi còn là sinh viên của Thánh Kinh Thần Học Viện Nha Trang, chàng trai này đã từng học thuộc lòng bốn sách Phúc Âm và một phần lớn các thư tín của Phao-lô. Không phải ngẫu nhiên mà Chúa cho phép anh vào tù để dạy Kinh Thánh tại đây. Chương trình của Chúa rất kỳ diệu, ai có thể hiểu được! Trước đó Nguyễn Mô đã từng cho rằng mình bị vào tù như thế này quả là bất công, nhưng bây giờ anh thấy Chúa thật khôn ngoan

khi quăng anh vào trại cải tạo này. “Đoạn trường ai có qua cầu mới hay”. Bây giờ Nguyễn Mô đã kinh nghiệm được thế nào là giảng Phúc Âm trong nhà giam. Cùng ở trong lán trại này cũng có các mục sư và truyền đạo khác. Một chiến sĩ thập tự ở đây là một truyền đạo người S’tiêng được các anh em đồng công gọi là Điều Linh. Những công việc gì khó khăn, tôi tề nhất trong trại giam đều được dành cho thầy truyền đạo này. Điều Linh yên lặng quan sát đời sống của Nguyễn Mô với đôi mắt thần phục và nhạy bén giúp đỡ cho đồng đội của mình trong mọi nhu cầu. Nguyễn Mô cũng được khích lệ vì anh em “chiến hữu” cùng giúp đỡ cho nhau để làm chứng nhân cho Chúa. Hai người này hiệp thành một cặp đôi cầu nguyện chung, cùng chia sẻ những gánh nặng với nhau trong nhà tù. Qua chức vụ của họ đã có ít nhất bảy linh hồn trong trại giam trở về cùng Chúa.

“Nếu Năm Mã Tấu đã được quyền năng Chúa chinh phục thì đại bàng

Tư Búa cũng có hy vọng kia mà.”

Nguyễn Mô nghĩ như vậy và anh âm thầm kiêng ăn cầu nguyện cho linh hồn của người này. Sau những ngày kiêng ăn Nguyễn Mô ốm đi trông thấy, nhưng lạ lùng thay trong anh có một quyền năng siêu nhiên trỗi dậy. Hoàn cảnh sống khắc nghiệt của trại giam với những bữa cơm tù không có gì thay đổi, nhưng anh đã nhìn thấy cảnh vật chung quanh bằng một ánh sáng mới mẻ. Dường như anh đang dự yến tiệc với Chúa mỗi ngày!

Tư Búa thuộc mẫu người “dọc ngang nào biết trên đầu có ai”. Đại bàng này xuất thân từ Chợ Lớn, chuyên bảo kê cho hàng loạt các quán bar, vũ trường ở Quận 5. Là một tay giang hồ khét tiếng từ lúc thiếu niên. Triết lý của Tư Búa là không nghe, không thấy không tin bất kỳ một tôn giáo nào. “Ta là vua trong thế giới của chính ta”, gã anh chị này luôn luôn nghĩ như vậy.

Sau khi biết được Năm Mã Tấu qui đạo. Tư Búa thách thức Nguyễn Mô:

- Thằng truyền đạo kia, mày giảng đạo cho tao nghe xem.
- Ồ tôi rất mừng khi nghe anh nói như vậy. Chúa Jêsus đã chết trên thập tự giá vì tội của anh.
- Rồi sao nữa?
- Vì vậy anh đã được tha tội và bây giờ anh được tự do.

- Thằng này láo, tao bị kết án 30 năm tù vì tội giết người mà mày bảo tao tự do cái gì?
- Không, anh không được tự do theo nghĩa đó, mà anh được tự do thoát khỏi sự cầm tù của tội lỗi.
- Tao không hiểu mày nói gì, giữa tao và Chúa của mày không có gì liên quan cả.

Tư Búa cắt ngang câu chuyện ở đây. Có vẻ như con người này chưa từng khuất phục trước bất cứ ai. Nguyễn Mô không bỏ cuộc, anh đã học được nhiều điều từ cuộc đời của Richard Wurmbbrand – một mục sư đầy dẫy Thánh Linh trong nhà tù của Romania trước đây, anh biết tình yêu có thể chinh phục tất cả. Nhà truyền đạo này tiếp tục cầu nguyện cho đại bàng Tư Búa và chờ một cơ hội khác.

Không may cho Tư Búa, chỉ vài tuần lễ sau khi nói chuyện với Nguyễn Mô, đại bàng này lâm trọng bệnh. Một y sĩ của trại giam cho biết anh ta bị ung thư gan và chỉ còn chờ đợi cái chết mà thôi.

Các bạn bè trong nhóm đồng công với Nguyễn Mô hy vọng Tư Búa sẽ mềm lòng và có thể anh ta sẽ yêu cầu các mục sư, truyền đạo cầu nguyện cho căn bệnh nan y và linh hồn của anh ta. Nhưng ngược lại với sự mong đợi của mọi người, trong lúc chờ chết khi sức lực dường như đã cạn kiệt, Tư Búa vẫn có thể nói

rõ ràng những lời này với các đàn em trong tù:

- Dù có chết tao cũng không bao giờ nghe lời mấy thằng truyền đạo Tin Lành. Tao không cần chúng nó cầu nguyện cho tao.

Tư Búa đã tự mình đóng lại cánh cửa Phúc Âm. Chỉ bốn tuần sau đó, anh ta trút hơi thở cuối cùng, những kỷ niệm và quá khứ ngang dọc lầy lừng của con người này cũng đóng lại. Một đại bàng gãy cánh trong trại giam!

Thấm thoát mà Nguyễn Mô đã vào trại được ba năm. Vào một đêm kia, anh nhận được thông báo từ quản lý trại giam, anh được trở về với gia đình theo một quyết định bất ngờ từ cấp trên. Anh được hỏi thúc phải ra xe và đi ngay trong đêm.

Chiếc ô tô bí bùng của trại giam chở Nguyễn Mô từ Tổng Lê Chân về đến Sài Gòn lúc năm giờ sáng. Xe chạy đến đúng địa chỉ căn nhà của Nguyễn Mô, một căn nhà nhỏ nằm trong hẻm ở Quận Tân Bình. Chiếc xe bỏ anh xuống, vọt đi và Nguyễn Mô gõ cửa nhà:

- Bà xã ơi anh về đây.

Từ trong nhà một giọng phụ nữ yếu ớt vọng ra:

- Ai đây?
- Anh đây, Nguyễn Mô đây!
- Lạy Chúa của con, ai đó đừng có trêu chọc tôi.

- Là anh thật mà, anh từ trại giam về đây.

Vợ chồng Nguyễn Mô được trùng phùng sau hơn ba năm sống cảnh Ngưu Lang - Chức Nữ. Nước mắt nghẹn ngào, Thu Hiền - vợ Nguyễn Mô không dám tin ở mắt mình. Trước mặt cô là người chồng thân yêu trông gầy đi và sạm đen nhiều, nhưng đôi mắt vẫn còn tinh anh lắm.

Phải mất vài tháng sau đó Nguyễn Mô mới có thể hòa nhập trở lại với nếp sống ở thành phố. Các bạn hữu, anh em trong hội thánh tới thăm, họ được nghe Nguyễn Mô nói chuyện về những gì đến với anh trong suốt ba năm qua. Đó là khoảng thời gian đau thương mà thầy truyền đạo này trải nghiệm những bài học thuộc linh quý báu được chính Chúa huấn luyện. Những điều này trong trường Kinh Thánh chưa bao giờ dạy.

Nguyễn Mô được mọi người khắp nơi biết đến sau khi anh trở về. Cũng có một vài giáo sĩ từ bên ngoài bí mật ghé thăm và cầu nguyện cho anh. Những điều này đã có những tác động tích cực trên chức vụ của Nguyễn Mô.

Thời gian trôi qua, vào một buổi chiều kia khi Nguyễn Mô đang dừng lại trước sạp báo ven đường Trần Quang Diệu thì anh chợt trông thấy Năm Mã Tấu. Khác với dáng vẻ dao búa ngày xưa, Năm Mã Tấu bây giờ

đang đạp xích lô với khuôn mặt hồ hởi, đạp xe tới gần Nguyễn Mô:

- Ô, chào thầy truyền đạo. Tôi mới trở về 2 tuần nay và thuê chiếc xích lô này hành nghề để kiếm cơm.
- Chúc mừng anh đã ra khỏi trại giam. Đời sống tâm linh theo Chúa như thế nào rồi?
- Rất tuyệt vời. Tôi đã được Chúa biến đổi từ trong nhà tù. Bây giờ ra khỏi tù tôi là một người hoàn lương đúng nghĩa. Ngày xưa tôi nói chuyện bằng dao kiếm với mọi người, ngày nay tôi có gươm của Đức Thánh Linh là Lời của Đức Chúa Trời để tham gia một chiến trận mới.
- Chiến trận gì?
- Chiến trận thuộc linh, đây nè thầy không nhớ sao: Vì chúng ta đánh trận, chẳng phải cùng thịt và huyết, bèn là cùng chủ quyền, cùng thế lực, cùng vua chúa của thế gian mờ tối này, cùng các thần dữ ở các miền trên trời vậy. Vậy nên, hãy lấy mọi khí giới của Đức Chúa Trời, hầu cho trong ngày khốn nạn, anh em có thể cự địch lại, và khi thắng hơn mọi sự rồi, anh em được đứng vững vàng... Cũng hãy lấy sự cứu chuộc làm mào trụ, và cầm gươm của Đức Thánh Linh, là Lời Đức Chúa Trời. Hãy nhờ Đức Thánh Linh, thường thường làm đủ mọi thứ cầu nguyện và nài xin...

Năm Mã Tấu bây giờ là Năm Xích Lô đọc thuộc lòng một mạch các câu Kinh Thánh trong sách Ê-phê-sô làm cho Nguyễn Mô ngạc nhiên.

- Anh giỏi quá, điều gì đã khiến anh học thuộc Kinh Thánh như vậy?
- Thầy không nhớ sao, đoạn Kinh thánh này thầy đã từng dạy tôi trong nhà tù trước đây. Bây giờ chạy xích lô tôi vẫn có một quyển Tân Ước của Hội Ghê-đê-ôn để theo xe. Mỗi lần chờ khách tôi thường ghé vào một bóng cây nào đó đọc một đoạn Kinh Thánh, rồi dựa vào đó mà cầu nguyện. Cái này hồi còn trong tù thầy dạy tôi là cầu nguyện theo Lời. Tôi áp dụng từ đó tới giờ và cảm nhận được tình yêu của Chúa quá tuyệt.

Nguyễn Mô thầm tạ ơn Chúa, Chúa đã dùng anh để gieo hạt giống Phúc Âm trong nhà tù, và hạt giống đó đang nảy mầm, có tiềm năng để phát triển thành một cây lớn...

Đèn đường của thành phố cũng vừa được thắp sáng lên sau khi hai anh em gặp lại nhau.

Năm Xích Lô đạp chiếc xe chạy đi thong dong, vững vàng trên đường phố, Nguyễn Mô rờ máy chiếc Cub cánh én.

Mỗi người đi một ngã khác nhau nhưng trong lòng họ láng láng một niềm vui chung: niềm vui của sự cứu rỗi.

David Linh Ân
(theo: songdaoonline.com)

Hình Ảnh Sinh Hoạt

Lễ Mừng Chúa Giáng Sinh ở St. Gallen 29.11.2015

Lễ Mừng Chúa Giáng Sinh ở Lausanne 06.12.2015

Lễ Mừng Chúa Giáng Sinh ở Aarau 13.12.2015

Lễ Mừng Chúa Giáng Sinh ở Genève 20.12.2015

Tôi Sẽ Không Căm Ghét Các Bạn !

Anh Antoine Leiris, một người dân Paris, đã mất đi người vợ Helene Muyal-Leiris trong đêm khủng bố kinh hoàng tại nhà hát Bataclan. Vợ anh mới tròn 35 tuổi, là một trong 89 nạn nhân không may mắn bị 3 tay súng nã đạn tại nhà hát Bataclan. Anh đã viết một thông điệp gửi những kẻ sát nhân và tưởng nhớ người bạn đời của mình với tựa đề "Tôi sẽ không căm ghét các bạn".

Ảnh đại diện của anh Antoine Leiri trên trang Facebook cá nhân

Anh Antoine gặp vợ cách đây 12 năm và họ đã có 1 đứa con trai mới 17 tháng tuổi. Mang nỗi đau mất vợ, anh Antoine đã viết một thông điệp trên trang Facebook cá nhân gửi những kẻ khủng bố. Anh Antoine tuyên bố sẽ nuôi nấng con trai trong sự hạnh phúc và tự do.

Sau khi được đăng tải, thông điệp này đã được chia sẻ hơn 100.000 lượt trên Facebook và nhận được hàng ngàn lời động viên từ bạn bè, người thân.

"Vào đêm thứ Sáu, các người đã cướp đi sinh mạng của một người vô cùng đặc biệt, tình yêu của đời tôi, người mẹ của con trai tôi, nhưng các người sẽ không có được lòng hận thù của tôi.

Tôi không biết các người là ai, mà cũng không muốn biết, các người là những linh hồn đã chết. Nếu như vì Chúa mà các người giết người dân vô tội

một cách mù quáng thì mỗi viên đạn trong thi thể vợ tôi sẽ là vết thương trong trái tim đáng tội cao ấy.

Vì thế, tôi sẽ không dành cho các bạn món quà từ lòng căm thù. Các người chắc chắn đang mong muốn điều đó, nhưng đáp lại lòng thù hận bằng sự giận dữ sẽ đồng nghĩa với việc trở thành nạn nhân của sự ngu dốt, tạo nên các người bây giờ. Các người muốn tôi sợ hãi, muốn cho đồng bào tôi thấy sự hoài nghi, muốn chúng tôi hi sinh sự tự do để được an toàn. Các người đã thất bại rồi.

Cuối cùng tôi đã nhìn thấy cô ấy sáng nay sau bao đêm chờ đợi. Cô ấy vẫn xinh đẹp như lúc rời nhà đi tối thứ Sáu, xinh đẹp như lúc tôi bắt đầu yêu nàng 12 năm trước. Các người khiến tôi đau đớn, đây là chiến thắng nhỏ nhoi của các người đấy, nhưng chẳng được dài lâu đâu. Tôi biết rằng vợ tôi sẽ luôn dõi theo chúng tôi mỗi ngày và chúng tôi sẽ gặp lại nhau trên thiên đường với tâm hồn tự do mà các bạn sẽ không bao giờ có...

Giờ chỉ còn lại tôi và con trai 17 tháng tuổi, nhưng chúng tôi sẽ sống mạnh mẽ hơn bất cứ đội quân hùng hậu nào trên thế giới. Tôi chẳng còn nhiều thời gian để dành cho các người. Tôi phải đến chỗ Melvil để đánh thức thằng bé dậy. Thằng bé mới chỉ 17 tháng tuổi. Melvil sẽ ăn nhẹ như hằng ngày và sau đó bố con tôi sẽ ra ngoài chơi như mọi hôm. Con trai tôi sẽ đương đầu với các người bằng sự tự do và hạnh phúc mỗi ngày của thằng bé. Và cả cuộc đời này, con trai ta sẽ không phải sống trong thù hận".

Sống yêu thương tha thứ là một nếp sống cao đẹp mà Chúa Giê-xu muốn dạy cho những ai là con dân Ngài. Khi bị treo thân trên thập tự giá, trong lúc thân thể đau buốt vì những lần roi, giáo đâm, đinh đóng, đầu đội mào gai,...trong lúc thập tử nhất sinh như vậy mà Ngài còn cầu xin Cha tha thứ cho họ là những tên lính, đoàn dân đông và những người muốn tiêu diệt Chúa. Ngài xin Cha tha thứ cho họ vì họ không biết việc họ làm!

Anh Antonie cũng đã tha thứ cho kẻ thù, chọn cách sống cao thượng hơn, thanh thản hơn và tích cực hơn, chọn nếp sống đích thực là con cái của Chúa Giê-xu, đắc thắng sự ác và không mắc mưu ma quỷ khi sống yêu thương, xóa bỏ thù hận!

Cảm tạ Chúa Giê-xu vì bài học quý Ngài để lại cho chúng con!

Tâm Hoa
Nguồn eva.vn

Có Cây Tình Yêu Gọi Là Hy Sinh

I.

Giọng cô phát thanh viên trên tivi nghiêm trọng thông báo sẽ có đợt lạnh giá rét vào đầu tuần tới, đổ bộ vào thành phố Hunstville. Nhiệt độ có thể xuống âm mười độ C, một đợt lạnh kỷ lục chưa từng có trước đây tại thành phố và đợt lạnh sẽ ảnh hưởng trên toàn nước Mỹ. Cô nghiêm trọng nhấn mạnh giọng, khuyên mọi người nên ở trong nhà, hạn chế ra ngoài đường, nếu thật sự không cần thiết.

- Em à, tuần tới nhà mình sẽ rất lạnh, lạnh kỷ lục rồi. Hi vọng mọi người ở nhà đều được bình an! Minh vừa cầm rờ-mốt vừa bấm nút chuyển sang kênh khác, vừa nói chuyện với vợ mình
- Em nghe vậy thì lòng lại lo cho mấy chậu kiểng trong nhà, tụi mình đi vắng thế này nhà thì tắt máy sưởi, không biết chúng nó có sống sót được hay không!

Giọng Ái rầu rầu, vừa thu dọn xong đồng chén đĩa bỏ vào máy rửa chén và bấm nút khởi động, vừa thuận tay cột lại túi rác đem bỏ vào thùng chứa rác ngay góc bếp, vừa quay đầu lại thì nghe Minh thở dài:

– Em lại lo nữa rồi, lo cũng chẳng giúp ích gì, vì chúng ta đang ở đây mới có vài ngày, cuối tuần sau mới trở về. Như vậy là xác suất hai chậu kiểng của em bị chết là tám mươi chín phần trăm, em có lo tụi nó cũng chẳng sống được đâu!

Ái đã tập làm quen với việc lý giải chi tiết từng sự việc ở Minh kể từ một năm nay sau khi hai người cưới nhau. Chỉ trong một câu nói vừa rồi, anh ấy đã thể hiện mình. Thứ nhất, ảnh hưởng của nghề nghiệp là bác sĩ, phán đoán hiện trạng của cây cũng giống như thể trạng con người có bao nhiêu phần trăm hi vọng. Thứ hai, bác sĩ chỉ có thể cố gắng hết sức cứu vãn bệnh nhân, phần còn lại là do Trời định mạng sống. Thứ ba, cảm xúc băng đá, vì nếu lỡ thuận theo ý Trời muốn lấy mạng bệnh nhân, thì bác sĩ chỉ

có việc vâng theo, họ chỉ tỏ thái độ buồn tiếc khi báo tin cho thân nhân người bệnh trong câu nói cuối cùng: “Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức!” Và khi rời khỏi, người bác sĩ đã có thể và nên quên ngay bệnh nhân đó, để dành hơi sức tập trung vào người bệnh khác. Vì vậy, đối với sự mất mát, hay đối diện với sự sắp mất mát, Minh tỏ ra bản lĩnh hơn Ái. Còn với cô, sự sống là cái gì đó rất quý giá, vì xem là quý nên cô lo nghĩ và đặt cảm xúc vào nhiều hơn, vì vậy cô dễ xúc động, dễ bị ảnh hưởng. Lý do một phần là vì cái chết của người tình đầu là Vỹ – mối tình nặng lòng trong quá khứ. Minh cũng hiểu được lý do của vợ mình vì sao hay nhạy cảm với chuyện mất-còn, là điều con người không thể làm chủ được, nên anh muốn vợ mình cứng rắn hơn, anh muốn vợ mình đối diện với điều đó như là điều đương nhiên, và đừng để bị ảnh hưởng đến cảm xúc. Chính vì vậy, hễ thấy Ái manh nha gieo rắc trong giọng nói cái hơi hướm buồn buồn là anh lại trấn an vợ mình, bảo rằng đừng lo. Đây hoàn toàn là ý tốt của Minh. Trớ trêu là Ái lại hoàn toàn không thích chút nào cụm từ chặn cửa đó của Minh: “Em lại lo nữa rồi, lo chẳng giúp ích gì!”, nghe khiến cô ức chế thêm, cô thấy bứt rứt lắm, đâm ra quạu quọ:

– Ở đây không phải là lo lắng, đơn giản nó chỉ là cảm xúc khi nghe tin về cái gì đó sẽ mất. Anh đừng

có tội ngày nói em lại lo này, lo kia có được không? Em ghét mấy lời đó! Hãy nuốt hết nó vào cổ họng của anh dùm!!!!

Ái gần từng chữ trong cổ họng mình cùng với sự tức giận như khẩu đại bác bắn mạnh những viên đạn lời nói nặng nề bay về phía Minh kèm theo sau đó là tiếng đóng cửa phòng, mạnh cái rầm. Minh ngăn người khi bị... “trúng đạn”, chắc có lẽ bị đau tai, đau lòng mà anh phản công lại:

– Nói không lo mà mặt mày ủ rũ, lại còn làm lớn chuyện mỗi khi đụng đến vấn đề! Đứng là ngang bướng..!

Minh biết từ ngang bướng đó chắc chắn sẽ nằm rất sâu, rất sâu trong lòng vợ mình. Bức tường ngăn và cánh cửa không cản nổi “quả mìn” của Minh chạm tới tai cô vợ. Và Minh biết rõ, Ái đang thút thít ở trong phòng.

Cánh cửa phòng, nó nhấn tâm quá, nó chia đôi hai không gian, chia đôi hai tâm hồn, chia đôi hai con người để rồi đắm chìm mọi thứ vào sự im lặng đáng sợ. Minh nằm gác tay lên trán, mắt nhắm nghiền. Căn phòng khách gọn gàng, xinh xắn là một phần của căn nhà di động, hay còn gọi là condo – một dạng resort, nhà nghỉ du lịch gia đình rất tiện nghi mà Minh và Ái đã hùn tiền trả góp nhằm phục vụ cho những chuyến du lịch gia đình rất gọn và tiện. Căn

phòng như một căn nhà nhỏ có đầy đủ tiện nghi: phòng khách, phòng bếp và tùy theo nhu cầu mà căn hộ nhỏ sẽ có một, hai, hoặc ba phòng ngủ. Có đầy đủ cả máy giặt, máy sấy, tủ lạnh, v...v.. Vì vậy vô cùng tiện nghi và tiết kiệm chi phí thuê khách sạn và ăn tiệm cho mỗi lần đi chơi, vì có thể tự nấu ăn theo khẩu vị ngay tại nhà nghỉ này nếu siêng và thích công việc nấu ăn. Mọi trang trí trong căn nhà cũng rất hài hòa, và xinh đẹp theo phong cách kiến trúc nhà tại Mỹ.

Đôi diện Minh là một bức tranh sống động gồm bãi biển ngập tràn nắng, với những đợt sóng mạnh đang ủa vào bờ. Có đôi nhân tình đang đùa giỡn, người trước người sau rượt đuổi nhau mặc cho con sóng ủa vờn ướt đôi chân trần. Họ mỉm cười hạnh phúc. Còn Minh đang cau mày. Mọi thứ hỗn độn đang xáo trộn trong suy nghĩ của anh bác sĩ. Anh đang nghĩ gì!? Minh hiểu rằng, Ái xem trọng và để ý từng lời nói của anh, nhưng thật khó khăn là vì anh sống từ nhỏ

bên Mỹ, tiếng Việt có phần hạn chế trong cách dùng từ, gặp phải lúc đang bị đả kích, ngôn từ theo đó mà cứ thế phát ra theo cảm tính, và thế là, làm tổn thương vợ. Một năm nay, cứ hay xích mích nhau như thế, thật muốn đi xin lỗi lắm! Nhưng khổ sao bước chân cứ như trát gạch xi măng cứng đờ không lê bước được. Và mỗi lần như vậy Minh thường là im lặng cho tới lúc Ái ngời ngoai và tới bắt chuyện trước. Hai là anh sẽ làm điều gì đó cho Ái vui và ngạc nhiên, tuyệt nhiên không có lời xin lỗi. Trong công việc, mỗi lần anh nói lời “xin lỗi” là một khi, anh đã hết làm được gì! Mọi hành động trong khám chữa bệnh, anh luôn đặt mình vào vai trò quan trọng và vô cùng trách nhiệm, nên không thể còn chỗ cho những sai trật. Thế mà câu xin lỗi, thỉnh thoảng, anh vẫn phải nói. Còn trong hôn nhân của anh và Ái, anh có cảm tưởng mình có rất nhiều lỗi, nhưng anh lại... không thể xin lỗi được. Tại sao vậy!?! Minh chau mày, chắc lưỡi, cứ mỗi lần cãi nhau với Ái, dường như nếp nhăn trên trán lại được tô đậm thêm rõ nét một chút, giữa hai hàng chân mày rậm đen, thanh thoát, và đầy chất nam tính của Minh.

Về phần Ái, cô đang nằm cuộn tròn trong chăn. Ái thút thít, trong đầu cô bây giờ ngập tràn những suy nghĩ mớ xẻ, phân tích về Minh. Bao nhiêu chữ “giả như” “cứ lần lượt thay phiên diễn trò nhảy múa trong đầu

của Ái. Giá như anh “tâm lý” một chút, anh đừng “lên lớp” mình hoài. Mỗi lần như vậy, thay vì anh cứ chăm chăm phân tích, thì Ái chỉ cần một sự cảm thông, ví dụ như là câu nói như thế này: “anh hiểu mối quan tâm của em! Rồi mọi chuyện cũng sẽ qua thôi!” hoặc đơn giản chỉ là sự im lặng với cái nhìn cảm thông-Ái tinh ý mấy việc đó lắm, chắc chắn cô sẽ thấy được an ủi, sẽ rất cảm động trước sự tâm lý của chồng. Ngày xưa anh ấy có đậu môn tâm lý học trong mấy năm học nghề bác sĩ không!? Ghét quá đi! Nếu mãi trách mình cứ lo này lo kia, rồi hể mình giận vì không chịu hiểu lòng mình, lại nói mình ngang bướng hoặc lì lợm! Có lẽ điểm số tâm lý học của anh ta là điểmvịt lộn hoặc là cọp-pi bài lúc thi mới qua được môn học này. Đang lúc giận, suy nghĩ của Ái như xe không phanh, cứ đâm đầu vào hết mọi ý tưởng mà cô có thể nghĩ ra được lúc đó để... bỏ ghét, vậy mà trong đầu vẫn vang lên những tiếng giận hờn dữ dội: Ghét! Ghét! Ghét lắm!

Ái càng khơi ngòi cho sự ghét, thì nó lại càng có dịp lần lượt mọi lòng trắc ẩn của cô. Cô quên luôn cả những lúc cô sai lầm, Minh vẫn là người chồng đứng ra làm chỗ dựa cho cô. Ái vốn là cô gái tự tin nhưng có lẽ vì quá tự tin hay sao, mà đôi khi cô... tự thiêu... luôn cả bản thân mình.

II.

Vẫn là tiếng rên la của Ái trên giường trong phòng sanh. Cô đã mang thai được bốn tháng tròn. Nhưng bây giờ, Ái đang ở trong tình trạng của việc chuyển dạ sớm và sảy thai. Các bác sĩ đang can thiệp nghiệp vụ để lấy đứa bé ra. Minh đang ở cạnh bên, lòng bồn chồn, đôi mắt sâu, rầu rĩ nhìn cô vợ đang gồng mình trước những cơn đau. Anh với tay muốn cầm đôi bàn tay lạnh ngắt run rẩy của Ái, nhưng khi vừa chạm tay vào, Ái đã hất tay Minh ra. Ánh mắt Ái nhìn sang chỗ khác dù nét mặt đang lộ lộ vẻ đau đớn. Minh bỏ hai tay vào túi quần, xoay người, bước sang vài bước nép mình vào cửa sổ, ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa, Minh thở dài. Một lúc sau, một bác sĩ đến và nói vài lời với Minh, Ái nhìn qua thấy anh gật đầu gì đó, nhưng đôi mắt cô đã nhòe nhòe, mờ mờ, rồi thiếp đi trong giấc ngủ, vì cô đã quá rã rời!

Tỉnh dậy, Ái thấy mình đang nằm trong căn phòng một mình, nhìn sang chiếc bàn kê bên, đã thấy một bó hồng, tiếp theo là khay thức ăn còn tỏa khói. Ái biết chính là Minh nấu cho cô. Nhìn tìm anh, cô không thấy anh đâu, chỉ thấy tờ giấy ghi lại vài chữ: “Em ăn cho mau lại sức, cần gì thì gọi y tá. Anh có ca cấp cứu phải đi mô. Có lẽ mai anh mới vào thăm em!” Ái nhùi nát tờ giấy trong lòng bàn tay, cô cảm thấy cô đơn. Cô trách thân phận mình quá lẻ loi khi lấy một bác sĩ. Chỉ toàn lo

cho người khác, còn với vợ mình, chẳng hiểu, chẳng quan tâm. Sự đả kích mất đi đưa con đầu lòng của Ái khiến cô có những suy nghĩ lệch lạc càng hơn. Tất cả mọi chuyện chỉ vì bất đồng quan điểm của hai vợ chồng.

Sau đám cưới, Ái được chồng bảo lãnh sang Mỹ. Có nghĩa là, cô hoàn toàn thay đổi môi trường. Bằng cấp học được bên Thụy Sĩ, đem về Việt Nam làm việc được vài năm, bỗng nhiên Ái không thích làm nữa. Cô muốn chuyên nghề, để làm công việc khác mà cô cũng đam mê. Ái hồ hởi, hi vọng, khi được bảo lãnh sang Mỹ, Ái sẽ xin vào một công ty tài chính và làm việc. Thế nhưng, không may cho cô, kinh tế Mỹ đang suy sụp, người có kinh nghiệm mấy chục năm cũng còn bị thất nghiệp, thì cơ hội đến với cô dường như quá khó khăn. Với lại, người mới nhập cư như cô ít nhất cũng phải chờ khi nào có Thẻ Xanh mới có thể tính đến chuyện đi làm, rồi phải tự lái xe. Mọi sự đều bắt đầu lại bằng con số không, dù cô đã trải nghiệm nhiều về cuộc sống của du học sinh ở nước ngoài, độc lập, tự tin là những hành trang cần thiết, nhưng nay những hành trang đó không đủ mạnh trước những “độc lập- dân chủ” mức độ cao hơn trong nếp sống ở Mỹ này hay sao mà mọi thứ như làm lại từ đầu. Ái cũng không tránh khỏi những ức chế nhỏ nhỏ trong lòng.

– Ý anh là muốn em ở nhà chăm sóc con cái và gia đình thời gian đầu sẽ tốt hơn cho em, Ái à. Lương bác sĩ của anh đủ để em có cuộc sống an nhàn. Thật lòng, anh chỉ muốn tốt cho em và cho con!

Minh phân trần:

– Tốt cho anh, nhưng không tốt cho em, em muốn đi làm, em ghét phải ăn bám vào đàn ông!

Ái mạnh giọng.

Ái mạnh giọng là vì những công khó đi xin việc làm của cô rông rã suốt mấy tháng, nay đã được thành công, cô đã được gọi phỏng vấn vào một chiếc ghế trong văn phòng tài chính của một hãng điện thoại có danh tiếng. Một cơ hội hiếm hoi mà Ái cầu xin Chúa ban cho, và Ái vui mừng vì Chúa đã khứng nghe lời cầu nguyện của mình. Ái khựng lại trước câu nói hơi mạnh “ăn bám đàn ông!” của mình với Minh, nhưng đó thật đúng là tư tưởng của Ái, cô tự trấn an mình để thêm tự tin cho lý lẽ này. Cô thích làm chủ kinh tế của bản thân, và cô không thích sự lệ thuộc nơi người đàn ông về nhu cầu này. Bác sĩ thông báo Ái mang thai được hai tháng, cô mừng, nhưng niềm vui có được công việc còn vui hơn, và đem hai điều đó kể cho Minh, dù Minh có thái độ e ngại, Ái vẫn hăm hở trong lòng: “Song hỷ

lâm môn, anh hãy vui lên đi, và xin anh hãy ủng hộ em, nghe ông xã!”

Và, song hỷ, nay chỉ còn là đơn hỷ. Ái không biết nguyên nhân vì sao, vì cơ thể cô quá yếu đuối nên không thể giữ lại được đứa bé, hay là cô quá ỷ y, chú tâm vào công việc mà quên việc chăm sóc cẩn thận thai nhi? Không, cũng tại vì Minh, vì anh ta. Giữa mùa đông giá rét, cô muốn anh đón cô sau khi dạo quanh khu shopping đang mua sắm chuẩn bị cho lễ Giáng Sinh thì đúng lúc Minh bận rộn với bệnh nhân, anh đã không đến được, lại quên không thông báo cho cô biết. Ái làm lủi đứng đợi trước cửa, không phải vì cô chịu lạnh giỏi, nhưng vì cô đang thách thức Minh, thách thức sự vô tâm của chồng. Cô muốn anh khi đến đây, sẽ nhìn thấy cảnh tượng này, sẽ thấy có một cô gái đang run rẩy, đứng giữa trời đông, đợi người chồng vô tâm. Trong lòng Ái reo lên một cảm giác chiến thắng: Minh sẽ ríu rít xin lỗi cô, và sẽ thấy... rất thương cho cô! Và cô thắng!

Đợi hoài, đợi mãi, cũng không thấy chồng đến, điện thoại nằm im lìm trong túi áo. Ái cảm thấy chiếc mũi của mình lạnh và mất cảm giác vì sắp đóng băng, chỉ cần thổi mạnh một cái là chiếc mũi sẽ vỡ ra nhiều mảnh. Cô đành nhấc điện thoại gọi một người bạn cùng văn phòng cảm phiền đến đón cô về. May thay người bạn đó sẵn lòng chạy đến với cô. Lúc ngồi trên xe, nước mắt Ái

như băng tan chảy ào ạt, bây giờ cảm thấy người dung còn hơn cả người chồng đầu áp tay gối. Bỗng nhiên lúc này, Ái nghĩ về Vỹ, anh có để cô lẻ loi một mình giữa trời đông hay không? Anh sẽ chạy đến với cô chứ! Nhớ Vỹ, thương cảnh mình, Ái khóc như mưa, mặc cho cô bạn vừa lái xe vừa ngoáy đầu sang hỏi liên tục: “Are you ok? It’s ok, it’s ok!” Vài ngày sau, Ái đau bụng chuyển dạ, và bác sĩ bảo Ái đã sảy thai.

Sau thời gian khó khăn đó, Ái trở nên nhạy cảm vô cùng trước sự mất mát mạng sống. Nhưng sự tự kiêu, không chịu thua của Ái đã khiến cho cô trở nên bướng bỉnh trong mỗi lần Minh phân tích đúng sai trong tất cả mọi sự việc. Cô nhạy cảm về những ý kiến của Minh trong những việc cô quyết định, nếu có sai cũng không thể chấp nhận được mình đã sai. Cô còn hỏi ngược lại Chúa, chẳng lẽ gả cho Minh cũng là một sai lầm. Câu hỏi đó thật đau đớn giày xéo lòng dạ. Tại sao? Tại sao Chúa cướp mất Vỹ của cô, tại sao Chúa cũng cướp mất đứa con chưa chào đời của cô. Điều gì là đúng, điều gì là sai! Thậm chí có những suy nghĩ điên rồ nhất là cô đổ lỗi cho sự bất tài của Minh lúc điều trị bệnh cho Vỹ, cô đổ lỗi cho Minh đã không đến rước cô, để cô đứng trong trời lạnh và đó là lý do hư thai. Trong cơn giận dữ của sự tự ái, và kiêu ngạo, Ái đổ hết lỗi cho Minh, xem

anh là nguyên nhân của mọi sự thống khổ bất hạnh của mình. Vậy mà, cô muốn nghe một lời xin lỗi từ Minh, cô chưa bao giờ được nghe. Ngược lại, Minh còn bảo rằng: cô không nên làm như thế, cô phải nghĩ đến điều thiệt, điều hại trong sự việc. Cô ghét phải phân tích, đôi khi không cần biết chuyện đó đúng hay sai, đơn giản nó chỉ là cảm xúc đơn thuần, thì hãy cứ xử theo cảm xúc. Và cô cần chồng mình có cùng một cảm nhận như cô, một sự đồng ý với những gì cô đang cảm nhận, không cần nhiều lời, cô đã thấy lòng mình hạnh phúc lắm rồi.

III.

Ái rướn người lấy hộp khăn giấy, cô hỉ mũi và lau dòng nước mắt cuối cùng. Sau những vật lộn suy nghĩ, một tia sáng lóe lên giữa đám mây đen. Sáng ngời. Ái dặn lòng có năm lăm lộn nức nở ở đây cũng chẳng có ích gì, thôi thì mình phải đi ra, nói hết những trông mong trong lòng mình cho Minh hiểu. Dù sao, đó cũng là chồng cô, sau Vỹ, Minh là người Ái mở tấm lòng ra và yêu anh chân thật. Tự chung lại Minh là người đàn ông tốt, sống có trách nhiệm và lo lắng cho gia đình, việc mất đứa con, anh chỉ nhìn Ái thờ dài và im lặng. Sự im lặng của anh phần nào làm Ái yên tâm, nhưng phần nào cũng là sự bất an, chắc anh đang trách cho sự bướng bỉnh của cô, vì trước đó anh đã muốn cô ở nhà

dưỡng thai và chăm sóc gia đình. Những điều này chỉ là... giọt xăng châm ngòi cho ngọn lửa tự ái trong cô bùng cháy, mỗi khi đụng đến vấn đề nào đó mà Minh phân tích là cô sai. Nhưng, ngoài sự im lặng không phân tích về việc mất đứa bé lần đó ngoài tiếng thở dài Ái trông thấy tại bệnh viện, Minh vẫn lo lắng chăm sóc cho Ái vượt qua những ngày yếu mệt cơ thể, vẫn bình thường nói chuyện với cô, xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Nhưng Ái nhận thấy trong đôi mắt hiền từ đó, thấp thoáng một nỗi buồn. Ừ thì đúng rồi, lần này cho anh hiểu cảm giác thế nào khi mất đi cái gì đó thân yêu. Ái nhớ lại cái suy nghĩ “oái oăm” này giúp Ái thấy tự tin và nghĩ rằng ít ra mình cũng đã cho anh ta một bài học gì đó. Nhờ vậy, Ái tỏ thái độ bình thường lại để mà sống tiếp. Vì thật ra... cuộc sống hôn nhân mà cứ mặt lạnh gặp nhau hoài, sống làm sao nổi!

Ái bước ra khỏi phòng, nhìn thấy Minh đang ngồi trước máy tính, Ái tần hần giọng:

– À, ờ, anh đói bụng chưa? Em nấu cái gì đó cho anh ăn nhé!

Im lặng. Ái cũng im lặng đi vào bếp nấu bữa chiều. Cô đã vùi mình suốt cả buổi trưa trong phòng rồi. Cuộc sống thì cứ tiếp diễn, bụng no rồi bụng lại đói, ước gì trái tim và tâm trí con người cũng nhẹ nhàng ít dặng sóng như cái bao tử ấy nhỉ!

Bữa cơm chiều diễn ra lặng lẽ, Minh cũng đã nói chuyện lại dăm ba câu, và Ái còn nhớ câu cuối cùng là Minh bảo ngày một sẽ đáp chuyến bay về Hunstville. Như vậy là về nhà sớm hơn dự định. Như vậy là hai chậu kiểng của Ái sẽ không bị chết. Như vậy là Minh đã hiểu được nỗi ước mong của cô. Phải như vậy chứ! Hoan hô! Giá như anh thể hiện bằng lời nói, chắc chắn anh sẽ hoàn mỹ hơn là bây giờ chỉ âm thầm làm bằng hành động. Phụ nữ họ cần lời nói tâm lý từ chồng mình như cây cần dòng nước. Nhưng không sao, cô biểu lộ tiếng reo vui trong lòng bằng nụ cười với anh và mắt long lanh, giọng vui mừng:

– Cảm ơn anh, cảm ơn ông xã!

Tình vợ tình chồng lạ thật, dễ giận và cũng dễ quên vì thời gian sẽ cứ tiếp diễn. Minh chịu cười lại rồi. Họ lại bên nhau, vui đùa cùng với biển. Họ lại âu yếm, trao nhau những cái hôn nồng nàn, dành cho nhau những phút giây đam mê ái ân hạnh phúc của chỉ riêng vợ chồng. Họ lại thức dậy mỗi buổi sớm mai có nhau và buổi tối tắt đèn nghe hơi thở nhịp nhàng đi vào giấc ngủ. Hạnh phúc là thế, bình yên thì rất bình yên, lúc dậy sáng thì cũng tung bừng khói lửa.

IV.

Ái rót những giọt nước cuối cùng cho chậu kiểng của mình. Vừa nghe

tiếng mở cửa của Minh. Hôm nay cô về sớm, tranh thủ nấu một bữa ăn đặc biệt chờ Minh về. Chưa kịp lên tiếng mừng: “Ông xã về hả!?” thì đã nghe tiếng của Minh nhăn nhó:

– Úi dza, em nấu món gì mà hôi nhà cửa thế này! Sao không bật quạt thông gió lên! Chắc chắc!

Một chút cụt hứng, Ái biện minh:

– Bật rồi đó chứ, nhưng chắc tại nồi Bún Mắm của em nó đứng chất lượng nên mùi thơm nồng nàn như vậy! Hihi...

– Thơm gì mà thơm, hôi rình thì có. Em thích thôi, chứ anh có thích gì ba cái thứ này!

– Anh không thích thì cũng ráng ăn đi, hôm nay sao em thèm ăn bún mắm quá, nếu anh thương em, anh ráng vì em đã đổ công ra mà nấu, mà ăn, nhé anh!

Tương câu nói nhẹ nhàng của Ái sẽ động lòng Minh, nhưng anh vẫn trả lời cụt cằn:

– Ăn sao được mà ăn, nhìn nè, em cũng toàn nấu với thịt ba rọi. Em là vợ bác sĩ, em biết ăn mỡ là không tốt, vậy mà em vẫn nấu là sao?

– Bún mắm thì phải nấu với thịt ba rọi mới đúng gu, lâu lâu anh ăn thịt mỡ chẳng có chết đâu!

– Nói vậy em ăn hết một mình đi.

Minh toan bước ra khỏi phòng bếp thì Ái nổi cơn thịnh nộ:

- Tại sao? Tại sao tôi phải chịu cảnh này, tại sao anh không hề nghĩ đến cảm nhận của tôi, không hề nghĩ hôn nhân không phải lúc nào cũng đúng hoặc sai, mà là biết vợ mình thích cái gì, muốn cái gì, mà linh động đối xử. Tại sao cứ theo nguyên tắc đúng sai, tại sao anh không nghĩ tới giọt mồ hôi, công khó của em nấu món này ra hăm hở chờ anh về ăn cùng! Tại sao!!!???
- Món này là chỉ mình em thích, chứ anh có thích đâu!
- Anh không thích nhưng nghĩ tới em thích mà anh không làm chung với điều vợ anh thích thì anh xem lại làm chồng vậy có đúng là làm chồng không!?

Ái khích tướng.

- Còn em, sống với chồng bao lâu rồi mà không biết chồng là bác sĩ ghét ăn mỡ mà em cứ nấu. Em hỏi anh thì em xem lại em coi, đã làm đúng chưa!?

Lúc này như tức nước vỡ bờ! Ái buông cái giá mức bún xuống cái rằm, hét lên thật lớn:

- Tôi chịu hết nổi rồi. Ly dị đi!

Minh im lặng vài giây, bắt ngờ. Rồi gằn giọng theo:

- Ly dị thì ly dị.

Lần này tới lượt Minh đi vào phòng, đóng cửa cái rằm thật lớn

tiếng cho Ái nghe thấy. Cô ôm mặt khóc nức nở!

Ái chạy ra cửa, vớ vội chiếc áo khoác lên mình, lên xe chạy đi. Cô nhún ga chạy như thoát khỏi nỗi đau đang ngập tràn trong tim. Dù có xích mích nhiều lần trước vẫn chưa thể nói lên câu ly dị. Lần này khi cô nói ly dị trong tức giận, buồn thay Minh cũng nói theo. Ái bối rối không biết đó là lời nói trong tức giận như Ái hay là Minh nói thật lòng. Ái bị si diện làm cho lòng đau khổ. Đúng rồi, cô tự si vả mình, người vợ lì lợm, tòi tệ như mày đáng bị chôn bỏ. Mày chết đi là vừa Ái ơi!

Trong cơn tuyệt vọng quá đỗi, chân miết ga chạy nhanh trên con đường vắng. Vù vù. Chắc là nhanh lắm rồi nên cô thấy cảnh sát nổi đèn chạy theo sau. Cô dừng lại. Viên cảnh sát xin được xem bằng lái và giấy tờ xe. Do tức giận chạy ra khỏi nhà, cô chẳng kịp mang theo bóp ví. Tiền bạc và giấy tờ đều không có, viên cảnh sát bèn mời cô cùng ông đi đến phòng cảnh sát chờ người bảo lãnh đem giấy tờ đến nộp phạt.

Trong tâm trạng rối bời, cô chấp luôn việc đến đồn cảnh sát. Cô như người mất hồn nhìn ông cảnh sát. Cảnh sát thấy mắt cô đỏ hoe, cũng đoán định được phần nào, nên ông chỉ nói nhỏ nhỏ điều gì đó với đồng nghiệp rồi để cô ngồi yên cách biệt trong một góc phòng. Cô rảo mắt nhìn xung quanh, Ái thấy có một

phụ nữ nữa cũng đang ngồi gần đó. Cô ta là người Mỹ gốc Phi, cô ta cũng ngồi thất thần, mắt thì đỏ hoe sưng húp, lâu lâu cô ta lại nức nở lên vài tiếng. Ái để ý thấy trên tay cô ta cầm một tấm hình, Ái xích lại gần một chút thì thấy đó là tấm hình của một bé gái chừng hai tuổi, mắt to, làn da nâu sáng, nụ cười xinh xắn với mái tóc uốn cong tự nhiên rất dễ thương. Ái tò mò không hiểu chuyện gì, thì bất ngờ thấy cô ta đánh rơi tấm hình mà vẫn chưa hay biết. Ái bèn cúi xuống nhặt dùm cho cô ta, bất ngờ, cô ấy bật khóc làm Ái bối rối. Cô ta vừa khóc vừa gọi tên: “Amy! Amy!” Ái đưa cho cô ta tấm hình, và hỏi đây có phải là cô bé Amy. Trong sự nức nở, cô ta gật đầu, và kể cho Ái nghe về cô con gái tội nghiệp.

Cô ấy tên là Bethany, có đứa con gái nhỏ là Amy. Do mãi mê theo đuổi công việc, cô ấy đã gửi con từ khi mới sinh được 2 tuần và đi làm. Chồng thì cũng đi làm, và thường thì công việc đưa rước con là của chồng Bethany. Bỗng nhiên hôm nay, chồng cô giao trách nhiệm cho cô đi đón con gái. Gặp phải công việc đang còn nhiều và bị tập trung cho công việc để theo kịp mức định công ty đặt ra, mấy ngày nay Bethany rất đau đầu vì hoàn toàn bị công việc chi phối. Đầu óc cô có trạng thái mệt mỏi và lơ đãng. Sau khi rước con từ nhà trẻ về, Bethany bèn chạy về văn phòng cốt làm nốt số hồ sơ

còn lại. Cô đã quên bỏ con gái ở trong xe. Và lo làm việc cho tới ba tiếng sau mới giật mình nhớ rằng con gái đang nằm trong xe. Khi cô hồi hả chạy ra xe, vào lay đứa nhỏ, thì một sự thật khủng khiếp ập đến, đứa nhỏ lạnh ngắt, cứng đờ, và ...tất thờ. Cô vội vàng kêu cấp cứu và bây giờ đứa bé đang ở bệnh viện cùng ba nó, còn cô thì đang ngồi đây để chờ thẩm vấn.

Ái nghe xong bàng hoàng. Tim Ái như không thở được. Ái thấy đau xót. Câu chuyện thật sự ám ảnh cô. Cô im lặng, chỉ biết nắm tay Bethany thật chặt và cố bật lên câu nói an ủi của mình:

- Tôi... tôi... không biết gì hơn trong lúc này là... xin Chúa che chở cho con gái của chị!

Nhưng Bethany bật khóc to hơn:

- Chắc Chúa đang trừng phạt tôi rồi, vì tôi đã bỏ bê gia đình mình! Chúa ban nó cho tôi như một món quà, nhưng tôi đã không trân trọng món quà này, và Chúa đã lấy lại. Tôi phải gánh chịu hậu quả này, tôi phải gánh, đó là tội của tôi, con bé, con bé, ôi không, nó đã tất thờ, tôi biết... tôi biết... đây là lỗi lầm trầm trọng của tôi!

Bethany nấc lên trong cơn thống khổ. Ái đã khóc cùng với Bethany. Cô khóc cảm thông cho nỗi hối hận của Bethany, cho cô con gái nhỏ

Amy đáng thương hay là khóc cho nỗi hối hận của chính bản thân cô, và cho thai nhi bốn tháng của mình. Chợt trong lòng Ái vang lên lời tạ ơn trong những sợi dây rung cảm đau thương xé lòng, cô cảm tạ Chúa đã để cô thoát khỏi cái cảnh đã ôm ấp yêu chiều đưa con mình mang nặng đẻ đau, khi mà sợi dây tình yêu mẫu tử đã nối liền và sau đó sợi dây bị cắt đứt chia lìa. Nỗi đau này lớn lắm ai ơi!

Một lúc sau, Minh chạy đến. Thấy vợ ngồi đó, Minh thẳng thốt chạy đến gần. Ái nhìn gương mặt anh qua dòng nước mắt đọng đầy trong mắt mà nghĩ rằng anh sẽ nhìn cô với ánh mắt giận dữ, thái độ sẽ rất lạnh lùng, vì cô luôn đem đến rắc rối cho anh. Nhưng không, Ái sẽ nhớ rất lâu, sẽ nhớ rất kỹ, sẽ lấy hết lòng cảm kích qua câu nói của Minh:

- Ái ơi, em không sao chứ, cảm ơn Chúa, anh xin lỗi, xin lỗi đã làm cho em giận anh. Em không sao là anh cảm tạ Chúa rất nhiều, cảm tạ Chúa đã gìn giữ em!

Ái ôm Minh vào lòng khóc nức nở. Không phải cô khóc vì lo sợ bị cảnh sát giao thông bắt. Cô khóc vì

thấy xấu hổ với Minh, khóc vì hối hận, khóc về tất cả những gì cô đã làm trong quá khứ. Cô không biết vì sao lại như vậy, nhưng lúc này tâm hồn cô đang tan vỡ, cô dường như được Chúa soi sáng từng góc ngách tâm hồn mình, và thấy được điều cô nên làm trong những ngày sắp tới. Giọng Ái run run, lạc đi vì khóc nhiều, nhưng vẫn cố bật ra những lời xin lỗi tròn trịa với Minh.

Anh mỉm cười vỗ vỗ vai và dìu cô ngồi xuống ghế, anh chạy lại làm mọi thủ tục cần thiết bảo lãnh vợ. Ái nhìn Bethany. Cô ấy đã thôi khóc, và chồng của Bethany cũng đã kè bên từ lúc nào. Ái nhìn thấy cô ấy cũng đang có một người chồng cao lớn và trông anh rất hiền. Đặc biệt trước lỗi lầm lớn đó của vợ, đôi tay anh vẫn chòang lấy ôm vai của Bethany. Cánh tay đó, rất đẹp. Nó thật chắc chắn và bao dung. Cánh tay của người chồng che chắn bảo giông cho gia đình. Trước đây, Ái có một người quen, cô nhớ lại rằng, đưa con trai của cặp vợ chồng đó vì ở nhà với mẹ, bất cẩn làm sao mà thằng bé bị phỏng nước sôi phân

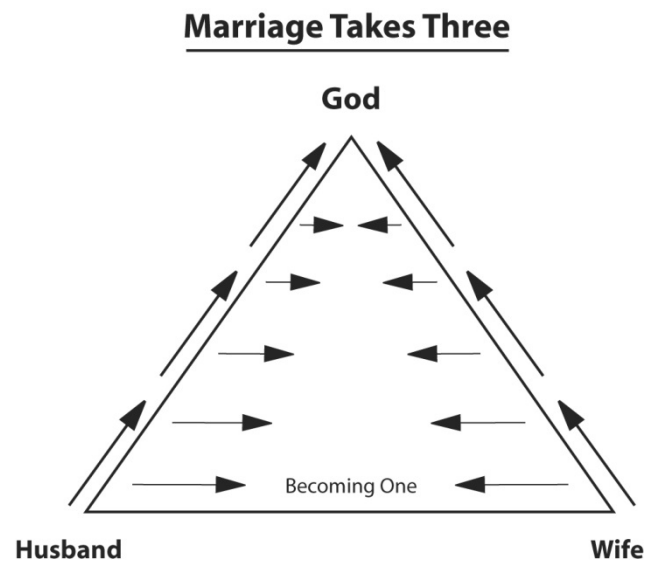
nửa cơ thể, người chồng về giận quá, không tha thứ cho vợ, và cứ thế đâm ra tòa ly dị. Một gia đình tan vỡ vì những lỗi lầm. Ái liên hệ đến mình và Bethany, đến giờ phút này, đôi cánh tay của người chồng vẫn giang ra che chở cho người vợ có nhiều lỗi lầm. Cuộc sống hôn nhân của người Tin Lành, và cuộc sống hôn nhân của người ngoại khác nhau ở chỗ đây hay sao? Tại sao trong những bi kịch của gia đình, vẫn có những tấm lòng đầy ắp bao dung của người chồng như thế!? Một sự cảm kích rúng động lòng của Ái. Cô cúi đầu, thầm nguyện với Chúa. Cô cầu nguyện cho vợ chồng Bethany, che chở cho tình yêu của họ được bền vững trước thử thách này trong những ngày tháng sắp tới. Và xưng tội mình với Chúa về những thái độ trong hôn nhân của cô.

Trên đường về, trời bên ngoài rét xé da thịt. Ái chạy xe phía trước, Minh chạy theo phía sau, nhưng qua khung kính chiếu hậu, cô vẫn thấy đôi mắt Minh dõi theo cô. Một bài hát Thánh Ca vang lên thật trùng hợp ngẫu nhiên: “Thuận buồm xuôi gió thuyền ngược ra khơi, anh nắm tay em đi ngược về xuôi, có Chúa dẫn đường chớ có lo chi, tha thiết nguyện cầu chớ có phân ly. Ta đi bên nhau đi mãi dài lâu. Bận lòng oi, khi đã thương nhau quả ấu cũng tròn, ...khi đã yêu nhau, chín bỏ làm mười...!!”

Nước mắt Ái chan hòa, giọng ca sĩ nam âm áp như giọng nói của Minh, như hình ảnh của Minh vậy. Ái thầm nhủ, bản thân cô đã biến quả ấu méo mó trở thành tròn chưa!? Đã lấp đầy sự thiếu hụt khi mới chín và bỏ thêm thành mười về sự bao dung, về sự trọn lành hay chưa!?

Minh lái xe dõi theo Ái, anh cảm tạ Chúa không dứt về lời cầu nguyện của mình vừa rồi. Trong lúc Ái bỏ ra ngoài, một sự thúc giục trong lòng mạnh mẽ khiến anh tìm lời giải đáp trong Lời Chúa.

Chúa phán dạy anh qua lời giảng của một Mục sư:

“Hôn nhân gia đình trong Chúa khác hẳn hôn nhân trong thế gian. Đó là có Chúa làm chủ giữa chồng và vợ như một hình thể của tam giác cân. Chúa là đỉnh của chiếc tam giác, chồng và vợ là hai góc đối diện bên phải và bên trái của Chúa. Hễ trong gia đình có sự xáo trộn, hãy nhớ rằng có Chúa ở chính giữa để lắng

nghe. Và dù cho xáo trộn có dữ tợn đến đâu, thì có Chúa ở giữa, tam giác đó không thể nào rách, gãy, vỡ vụn được. Đó là lý do vì sao hôn nhân Cơ Đốc được bền vững hơn hôn nhân ngoài đời, khi gặp nan đề, họ có hi vọng được chữa lành. Điều cần thiết có hai điều, vợ chồng kính sợ Chúa, và vâng phục nhau. Nếu thiếu mất một trong hai điều này, chắc chắn hôn nhân sẽ gãy đổ. Vậy gia đình của anh chị đang ở trong tình trạng nào? Vợ phục chồng và chồng yêu vợ. Cả hai cùng kính sợ Chúa và vâng phục nhau..... Cụm từ chồng yêu vợ là yêu hơn cả bản thân mình, xem nhu cầu của vợ lớn hơn mọi nhu cầu của mình. Hãy đáp ứng điều đó cho nàng. Chúa Giê-xu đã hy sinh thân mình cho nhân loại, từ bỏ địa vị đáng tôn của Ngài, hạ mình, trở thành tội nhân rồi. Vậy thì hỡi người làm chồng anh cũng nên hy sinh mọi sự tự tôn của mình để nhận lại được sự tôn trọng từ vợ. Đừng nên ép đặt sự tự tôn của mình lên người vợ e rằng sẽ nhận lại được phản ứng ngược từ nàng.”

Và điều mà Minh đã được Chúa thêm sức cho anh đó là câu xin lỗi với Ái mà anh biết cô đã trông mong từ lâu. Dẫu rằng đa phần đó là lỗi của Ái, nhưng khi nàng giận, và làm điều càng sai trật đó là do chính anh đã tạo cơ hội cho nàng bằng thái độ tự tôn của anh, cho rằng anh luôn đúng và cô đã sai. Tạ ơn Chúa lời nói xin lỗi cũng không khó để nói

ra, vấn đề ta có mở lòng nói ra hay không. Khi nói ra lời xin lỗi, là ta hoàn toàn nghĩ về cho đối phương, chứ không còn nghĩ về chính mình. Nó cũng chẳng đem đến sự xấu hổ từ anh, nhưng bù lại, anh nhìn thấy gương mặt hạnh phúc của Ái, và tia mắt cảm kích từ cô và anh nghĩ chính cô cũng đã tự hạ mình xuống xin lỗi anh. Một việc làm mà cô vợ tự tin đến mức tự kiêu và bướng bỉnh đó của Minh, trước đây đã không thể nào làm được. Hoan hô Lời dạy của Chúa!

V.

Sáng nay trời có tuyết nhẹ, trắng xóa mọi vạn vật bằng màu trắng tinh khiết. Giống như mọi sự sẽ được bắt đầu lại từ sự tinh anh. Minh và Ái, cuộn tròn trong chăn, tay nắm tay, không nói với nhau lời nào, nhưng cả hai người đang nghĩ về cuộc hành trình trải qua một lớp học hôn nhân và hai người đã được điểm đậu cho kì thi này. Biết rằng, cuộc sống hôn nhân còn dài, và họ phải học cách tồn tại và bảo vệ hôn nhân của họ, nhưng với chiến thắng lần này, quả thật là không dễ. Vì bài học đầu tiên trong hôn nhân là: từ bỏ cái tôi của bản thân mình để mưu cầu hạnh phúc cho người bạn đời, cả hai đã thấm thía. Minh choàng tay qua ôm vợ, anh khẽ run vì lạnh, hay vì đang muốn đèo bồng gì!?

– Anh lạnh quá bà xã ơi, anh cần em sưởi ấm cho anh, thật đấy, nhanh lên em! Bà xã!

Ái cười thẹn thùng, giật mềm trùm lại kín người để Minh trợ trợ giữa giường. Giọng Ái cười khúc khích:

– Anh muốn sưởi ấm thì chui vào đây nhanh!

Minh bật cười và tóc mềm chui rúc vào.....!!!!”

Gia đình là thế, lúc bình yên thì thật là bình yên, nhưng khi có Chúa Giê-xu ngự trị nhà, biến động bão giông, cũng hóa thành êm đềm!

Bác sĩ bảo Ái đã mang thai được sáu tuần. Giọng Minh dịu dàng:

– Cảm tạ Chúa, chúng ta lại có em bé rồi. Lần này, em đi làm nhớ đừng say mê công việc quá mà hao tổn sức khỏe của em và của em bé đó! Em lại được làm mẹ nữa rồi! Chúc mừng bà xã yêu!

– Anh à, em...em có chuyện này muốn nói với anh! Em quyết định rồi, em sẽ ở nhà, em sẽ xin nghỉ việc vài năm và ở nhà chăm sóc con và chăm sóc anh. Em sẽ cố gắng trở thành vợ hiền, mẹ đảm của anh và con. Anh thấy có được không?!

– Liệu có ổn không? Công việc của em đang tốt mà!

Hỏi vậy chứ lòng Minh bất ngờ và vui mừng thấy rõ trên gương mặt.

– Công việc có thể kiếm lại được, nhưng con cái thì chỉ có một. Em tin đây là món quà Chúa ban cho em, em phải trân trọng anh à! Yên tâm đi ông xã, em sẽ không mua ba rọi hoài cho anh ăn đâu, yên tâm, yên tâm!

Giọng Ái tinh nghịch.

– Ha ha... thà anh ăn vài miếng ba rọi mà không chết, làm cho em buồn, em giận, anh cũng bị lên máu theo, anh còn chết sớm hơn! Ha ha...

Tiếng cười vang khắp phòng khám phụ sản. Góc phòng này đã là nơi báo tin vui cho biết bao gia đình có thêm thành viên để gia đình trở thành đúng nghĩa. Nơi đó có tình yêu của cha của mẹ đơm hoa, kết trái, kết thành những thiên thần nhỏ đáng yêu cho đời. Tình yêu hôn nhân là phải có một sự hy sinh, của vợ, của chồng hoặc cả hai dành cho nhau và kiến tạo nên hạnh phúc lứa đôi trong Chúa Cứu Thế Giê-xu vì Ngài là tấm gương hi sinh thân mình để cứu nhân loại khỏi xiềng xích của ma quỷ. Ái hiểu được rằng hy sinh là mưu cầu hạnh phúc cho người khác, hướng chi mưu cầu hạnh phúc cho chồng, cho con thì càng phải cần đến hai chữ: **Hy sinh!**

Song Thu
(theo: songdaoonline.com)

Vườn Thiếu Nhi

Chào các em!

Kỳ này Sức Mới xin được tặng cho các em bức tranh vẽ này, các em hãy hoàn thành bức tranh này bằng nhiều màu sắc theo ý thích của các em nhé!

Và hãy đặt tên cho bức tranh theo ý thích của mình nhé!

Đố Kinh Thánh

Xin cho biết địa chỉ của các câu Kinh Thánh sau đây

1.
Vì Đức Giê-hô-va yêu thương ai thì trách phạt nấy. Như một người cha đối cùng con trai yêu dấu mình
2.
Này, sự rất cay đắng của tôi đã trở nên sự bình an! Chúa đã yêu thương linh hồn tôi, đem nó ra khỏi hầm hư nát; vì Chúa đã ném mọi tội lỗi tôi ra sau lưng Ngài
3.
Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngự ở giữa người; Ngài là Đấng quyền năng sẽ giải cứu người: Ngài sẽ vui mừng cả thể vì có người; vì lòng yêu thương mình, Ngài sẽ nín lặng; và vì có người Ngài sẽ ca hát mừng rỡ
4.
Đừng mắc nợ ai chi hết, chỉ mắc nợ về sự yêu thương nhau mà thôi, vì ai yêu kẻ lân cận mình, ấy là đã làm trọn luật pháp
5.
Hãy hằng có tình yêu thương anh em.
6.
Vả, lời rao truyền mà các con đã nghe từ lúc ban đầu, ấy là chúng ta phải yêu thương lẫn nhau
7.
Như Cha đã yêu thương ta thể nào, ta cũng yêu thương các người thể ấy; hãy cứ ở trong sự yêu thương của ta

Mỗi câu đúng được 2 điểm. Tổng số điểm cao nhất là 14 điểm.

Thời hạn : **15.02.2016**

Tổng kết điểm Đố Kinh Thánh năm 2015

- Hạng nhất : Ái Diễm 81 điểm
- Hạng nhì : Tân Nguyên và Diệu Anh : 80 điểm
- Cô Mỹ Dung : 78 điểm
- Thiên Thanh : 76 điểm
- Cô Kim Trang: 75 điểm
- Cô Cúc : 52 điểm
- Thiên Bảo : 38 điểm
- Phương Yến : 30 điểm
- Thu Hằng : 21 điểm
- Cô Lèo : 12 điểm

Thông Báo

Hội Thánh Tin Lành Việt Nam tại Thụy Sĩ vui mừng tổ chức Lễ Thờ Phụng Chúa và Mừng Xuân Bính Thân 2016 vào lúc 13 giờ vào các ngày và từng khu vực sau:

- Chúa Nhật 07.02.2016 tại Lausanne
- Chúa Nhật 14.02.2016 tại Aarau.
- Chúa Nhật 21.02.2016 tại Genève.
- Chúa Nhật 28.02.2016 tại St. Gallen.

Kính mời quý tín hữu và đồng hương Việt Nam đến tham dự chung với chúng tôi.

Hội Thánh Tin Lành Việt Nam tại Thụy Sĩ sẽ tổ chức Trại Phục Sinh từ ngày 25 đến 28.03.2016 tại: VIVA GRUYERE Charmey Rte des Arses 4 1637 Charmey (FR).

Kính mời các tín hữu và thân hữu đồng hương đến tham dự.

Tin Tức:

Cảm tạ ơn Chúa đã ban phước rất nhiều cho các ngày Lễ Giáng Sinh 2015 vừa qua, có 5 linh hồn tiếp nhận Chúa: Chị Dương Corinne Ngọc Sang, Bà Trần Lưu Giang, Bà Lê Thị Phần, Chị Vũ Thị Tín và Anh Trần Văn Thanh.

Đặc biệt trong ngày Lễ Cảm Tạ 20 năm đoàn tụ gia đình của Anh Chị Đào Thọ tại Aarau, Anh Chị Huỳnh Anh Tuấn và Hồ Kim Thụy Trúc Anh đã tin nhận Chúa. Cầu xin Chúa cho các Anh Chị Em mới tin nhận Chúa được tăng trưởng đức tin.

TỔNG KẾT THU – CHI BÁO SỨC MỚI NĂM 2015

TỜN 2014	198,30
THU 2015	1 848,65
CHI 2015	-2 081,75
TỜN 2015	-34,80

Chúng tôi xin chân thành cảm ơn quý vị luôn đã đồng hành với chúng tôi suốt năm 2015 vừa qua. Những sự giúp đỡ về mặt tinh thần, tài chính, gửi bài viết, tham gia các phong trào của báo Sức Mới,... và nhất là sự cầu thay của quý vị đã nâng đỡ chúng tôi rất nhiều!

Cầu xin Chúa ban thêm Sức Mới cho hết thầy chúng ta trong năm mới 2016 này, để chúng ta cùng hiệp sức với nhau hầu việc Chúa, mở mang công việc Chúa tại vùng đất Thụy Sĩ này!

Nhóm Sức Mới

Liên Lạc: Nhóm Sức Mới - Tel: 079 609 62 59

E-mail: sucmoi@ymail.com

www.facebook.com/sucmoi

*"Nhưng ai trông đợi Đức Giê-hô-va thì chắc được Sức Mạnh,
Cất cánh bay cao như chim ưng; chạy mà không mệt nhọc,
Đi mà không mòn mỏi."*

Ê-sai 40 : 31

Địa điểm Thờ Phụng Chúa hằng tháng tại từng khu vực :

Lausanne : Paroisse réformée de St. Jacques, Avenue du Léman 26, 1005 Lausanne.

Genève : Paroisse protestante Servette-Vieux, Avenue Wendt 55, 1203 Genève.

Aarau : Gemeinschaftszentrum Telli, Girixweg 12, 5004 Aarau.

St. Gallen: Evangelisch-Reformierte Kirchgemeinde Tablat, Lettenstr. 16,
9008 St. Gallen.

Lưu ý: Ngày và giờ thờ phượng Chúa xin liên lạc với Mục sư.

Địa chỉ : Mục sư Ngô Bá Tạo, Chemin Wilhelm Kutter 49, 2503 Biel/Bienne.

Tel. 032 365 33 36

Natel: 079-673 44 28

E-mail: ngobatao@hotmail.com

Trang web: nguồn-sống.com